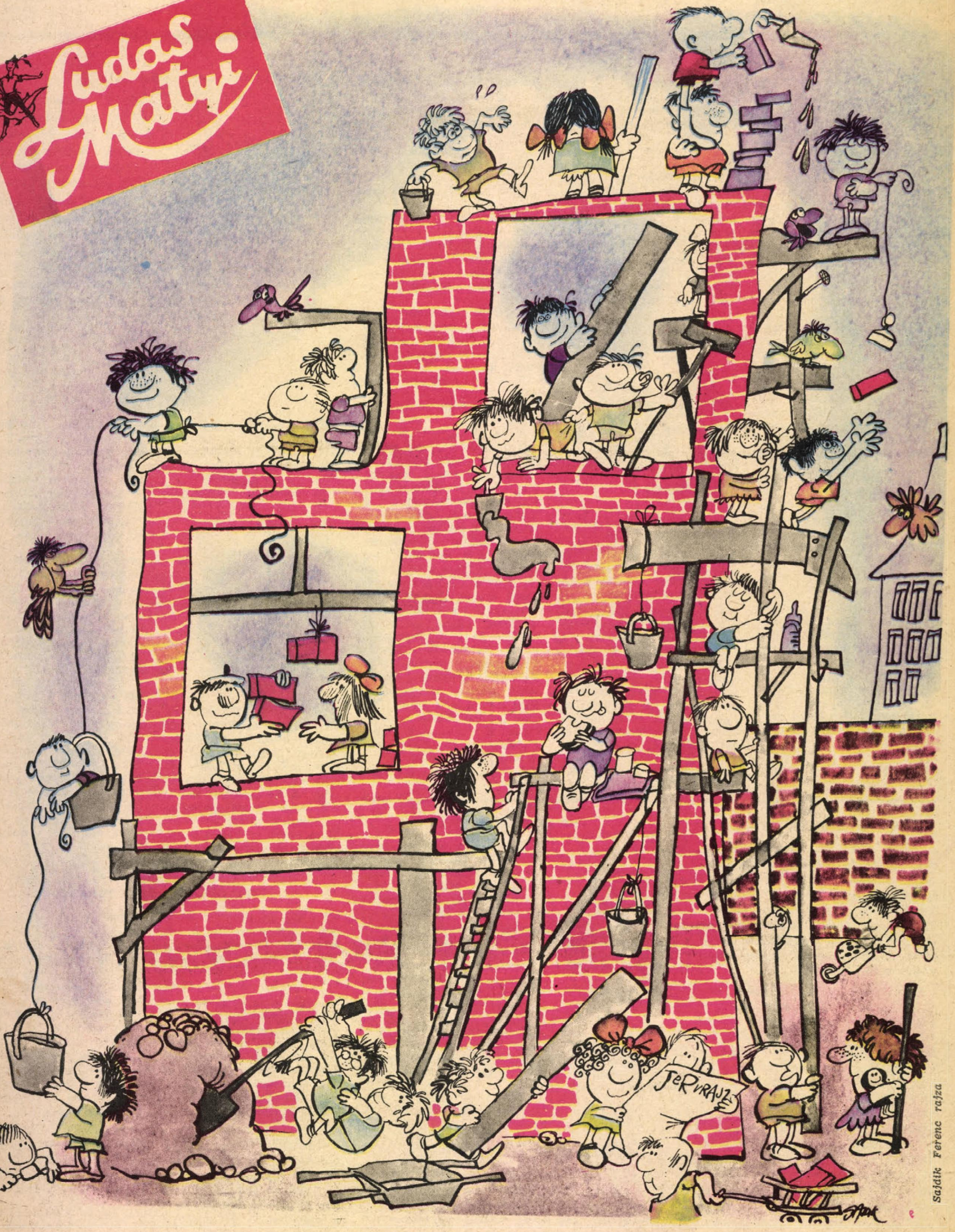
XXVIII. ÉVFOLYAM, 46. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1972. NOVEMBER 16.

Ludas Matyi

Sajdik Ferenc rajza

AZ ÓVODAGONDOK MEGOLDÁSA: „CSINÁLD MAGAD!"

KEDVES LUDAS!

TÜSKE UTCAI TÜSKÉK

Két társasház építtetésébe fogott az OTP, Budán, a Tüske utcában. Ezzel egyidejűleg feltette a csábos kérdést a jámbor pestieknek: „Ki jön az én házamba?"

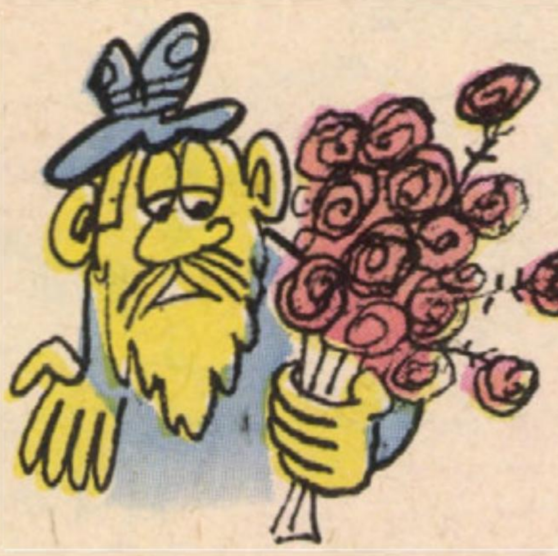
Rögvest akadt jelentkező, annak ellenére, hogy a teljes vételárat előre ki kellett fizetni. A két házban levő 18 lakás egyikét Sz. J. gépészmérnök vásárolta meg, akit Szolnokról Pestre helyeztek, s itt — lakása nem lévén — albérletben él négytagú családjával. Miután az OTP által megjelölt árat teljes egészében befizette, január 7-én megkötötték az opciós szerződést.

Érdemes tanulmányozni ezt a szerződést, mert kiviláglik belőle, hogy menynyire egyoldalú a szerelem az OTP és ügyfelei között. Hosszan sorolja ugyanis az okmány, mit kell tennie a vevőnek — még a nagy summa lefizetésén kívül is — a hőn óhajtott lakás elnyeréséért. E tekintetben nagyon precíz a megfogalmazás, kötött határidőket tartalmaz, s közli, milyen következményekkel jár a be nem tartásuk.

Ellenben, amikor az OTP kötelezettségeiről esik szó, akkor már egészen más a fogalmazás. Az áll benne, hogy a végleges szerződés megkötésére, s benne a végleges ár megállapítására *kb.* egy hónap múlva kerül sor, s a lakásba *előreláthatólag* május elsején költözhet be a tulajdonos. Hogy mi lesz, ha ezeket a dátumokat nem tudják tartani, arról egy szó sem esik. Kötelezettségei itt csak a vevőnek vannak, az OTP-nek nincsenek.

*

Május elseje már régen elmúlt (hat és fél hónapja, ha jól számolom), de a 18 tulajdonos még mindig nem költözhetett be a lakásába, s még az is teljesen bizonytalan, hogy mikor kapják meg a lakáskulcsot. Tavasszal az építkezés már nagyon lassan

haladt, nyár közepén le is állt. A szövetkezet, amelyik az építkezést végezte, megbukott, felszámolták.

A felszámolás lassan, komótosan folyt, s még nehezebben ment egy újabb kivitelező felkutatása. Végül a XIII. kerületi Lakáskarbantartó Ktsz elvileg elvállalta az építkezés befejezését, de egy sor tisztázatlan kérdés miatt húzta-halasztotta a szerződés megkötését. November elsején még nem volt aláírt megállapodás az OTP és az új kivitelező között. A 18 lakás befejezéséhez a szakemberek szerint két hónap elég lenne. Ám az ezzel kapcsolatos adminisztrációs teendők lebonyolításához két hónap kevésnek bizonyult.

*

Lapzártakor mindenki várt valamire.

A XIII. kerületi Lakáskarbantartó Ktsz arra, hogy előkerüljenek az összes tervek és iratok a régi kivitelezőtől.

Az OTP arra, hogy az új kivitelező aláírja a szerződést, s kimondja, mikorra vállalja a teljesen kész lakások átadását.

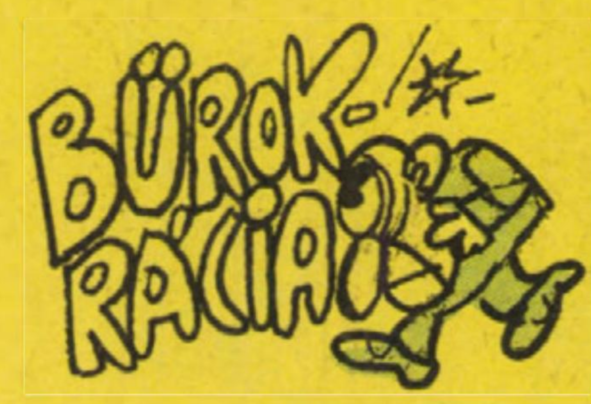
A 18 lakó pedig arra vár, hogy valaki végre gyorsan és határozottan döntsön az ügyükben.

Sz. J. is nagyon szeretné otthagyni a költséges albérletet és a saját, kényelmes otthonába költözni. Szeretné már aláírni a végleges szerződést, s abból megtudni a lakás végleges árát. Pénze január óta ott van az OTP-nél, kamatot természetesen (?!) nem kap rá, s még azt sem tudhatja bizonyosra, hogy a végleges szerződésbe foglalt ár nem lesz-e magasabb a korábbinál? Az OTP-ben ugyan megnyugtatták, hogy a huzavona miatt felmerülő többletköltségeket nem varrják az építtetők nyakába. De ez csak szóban hangzott el, írást nem adtak róla...

A helyzet tehát egyáltalán nem rózsás. A rózsából a Tüske utcai építtetőknek csak a tüske jutott...

(r. b.)

ÓRA

Ez év júliusában vásároltunk egy villanyboylert, amelyet ipari áramra szeretnénk beköttetni. Ehhez szükségünk volna egy kapcsoló órára (ára 1510 Ft), azt viszont nem lehet kapni. Több helyen is érdeklődtem, de csak a jövő évre tudják a megrendelést felvenni. Lehetne kapni —, de számla nélkül. Viszont az Elektromos Művek csak számlával fogadja el.

Most itt állunk megfürödve — hideg vízben. Mert meleg, az sajnos nincs.

Udud János
Kistarcsa,
Berényi út 13.

BETEG DOLOG

Az orvostudomány mai állása szerint a szív és érrendszeri megbetegedések elkerülhetők, ha sokat mozgunk, sétálunk.

Jó lehetőséget teremt erre

a XI. kerület Törökbálinti út 2. számú épületben lévő körzeti orvosi rendelő ideiglenes megszüntetése. Ez a rendelő a hegyvidék két kilométer sugarú körzetét látta el az orvosra szorulók nagy megelégedésére, de átépítés miatt bezárták. Most végre a betegek nagyokat sétálhatnak a szabadban!

Az átépítési munkálatok időszakára két másik körzeti rendelőbe sorolták át a betegeket. Tegyük hozzá, nem a legszerencsésebben! A szerkesztőségünkbe küldött és több mint hatvan aláírással ellátott levél ezt tanúsítja.

A Sasadi úti rendelő szűkre szabott — két méter hosszúságú és másfél méter szélességű — várószobája alkalmatlan 20—30 (influenzajárvány idején 60—80) ember befogadására. Télidőben a messziről oda gyalogoló, idős, fáradt emberek kénytelenek az utcán várakozni, amíg az orvos elé kerülnek. A hideg pedig közismerten nem jelent gyógyírt a betegek számára.

A betegek érdekében felhívjuk a XI. kerületi tanács egészségügyi osztályának a figyelmét, sürgősen vizsgálják meg a jelenlegi helyzetet és az átépítés idejére is próbáljanak valami elfogadhatóbb megoldást találni!

(f. i.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Több a soknál, olyan kevés" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy a kelenföldi lakótelep 7000 lakosának ellátására a Fővárosi Tanács VB kereskedelmi főosztálya 10 ezer négyzetméter alapterületű üzlethálózat megépítését javasolta. Sajnos, ennek eddig csak egyharmada készült el.

Egyetértünk a cikk írójával abban, hogy a Fehérvári útnak a Szakasits Árpád út és az Albertfalvai kitérő közötti szakaszán jelenleg üzemelő boltok nem képesek a környék lakosságát ellátni. Az eredeti tervek szerint a Fehérvári út és az Andor utca találkozásánál már 1970-ben meg kellett volna épülnie egy nagy ABC-áruháznak, azonban a 43. sz. Állami Építőipari Vállalat nem vállalta az üzletház hagyományos szerkezetű megépítését. A Fővárosi Beruházási Vállalat legutóbbi tájékoztatása szerint 1973-ban megkezdődik az üzletház építése.

Novotny Béla
osztályvezető,
Fővárosi Tanács V. B.

SE HŐDOB, SE CSŐ

Lányom két hónappal ezelőtt vásárolt az érdi vasüzletben egy olajkályhát, Minikalor márkájút. Nyolcvan centis csövet és hődobot nem kapott hozzá, későbbre ígérték, hogy majd lesz. Azóta sincs se cső, se hődob, de nemcsak Érden, még Pesten sem. Pirinyó pólyás kisunokám van, aki csak nézdegélni tudja a kályhát (szemmel láthatóan igen tetszik neki), de meleget nem kap tőle. Pedig, bármilyen furcsának tűnik is, eredetileg azzal a hátsó gondolattal vásároltuk meg, hogy majd melegedni fogunk mellette!

Bende Róza
Érdliget, Hegyhát u. 34.

FŐTENGELY ÉS KUPLUNGAGY

Hosszú ideje nem tudom használni MZ—250-es motorkerékpáromat, mert sehol sem találok hozzá főtengelyt és kuplungagyat. Nagyon boldog lennék, ha valaki nyomra vezetne, hol tudnám fellelni a hiányzó, s oly régóta keresett alkatrészeket?

Pál József
Batyk. Zala m.

SZÉP OTTHON, CSÚF HIBÁKKAL

Tavaly szeptember közepén költöztünk be új és szép otthonunkba. Ám a szép otthonban egyre több csúf hiba keletkezett.

Az ajtótokok mozdultak ki először, aztán a vakolat nagy darabokban esett le mellettük, a mennyezet sem bírta sokáig, négyzetméteres darabokban szakadt le, veszélyeztetve a lakókat és a kisgyermekeket. Néhány lakásban megcsinálták, de sajnos megint rosszul, mert újból leszakadt.

Hónapok óta folyik a szennyvíz, de nem a csatornába. Áztatja a lakószoba falát és lefolyik a fáskamrába is. A vakolás után a szobában a parkettát a lakók saját pénzükön csiszoltatták fel, mert a fa rossz minősége miatt nem lehet felmosni. (Lila levet enged és utána megfeketedik.)

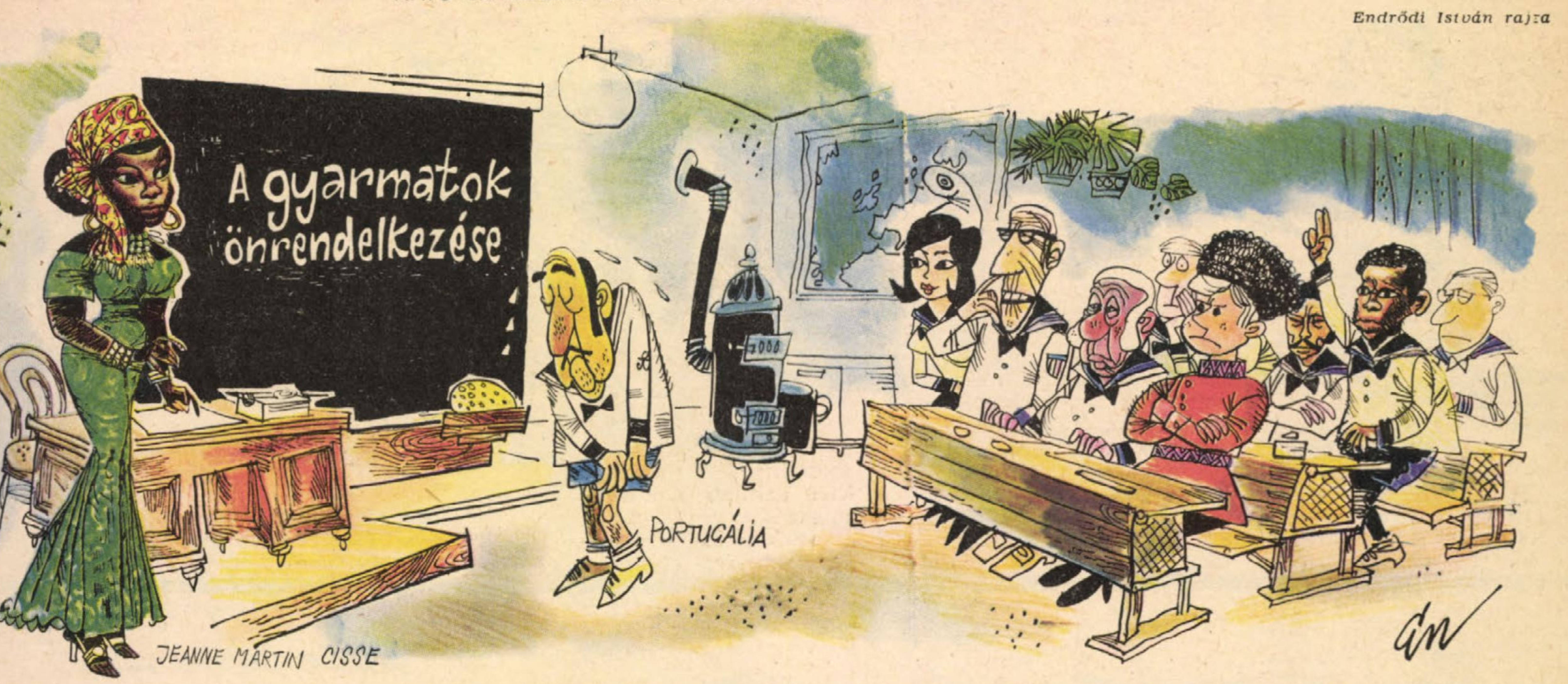
Az ablakok rosszul zárnak, sőt némelyiket be sem lehet csukni, még a nyári zápor is beesett és lemosta az ablak alatt a vakolatot.

A kisebb hibákat mi, lakók megcsináljuk, de a fentebb leírtak olyan nagyok, hogy a kijavításukhoz már szakember szükséges. De a Bács-Kiskun megyei Állami Építőipari Vállalat csak ígérgette, hogy kijavítja a hibákat, de mindmáig nem intézkedett. Mit gondolnak, ki fogja helyrehozni azt, amit ők építés közben hibáztak?

Nagyszegi Dezsőné
Ujhelyi Bertalanné
Busa Istvánné
Balogh Józsefné
Burkovics Béláné
Baja, Kölcsey F. u. 41.

HATGYERMEKES TANITONŐ A BIZTONSÁGI TANÁCS NOVEMBERI ELNÖKE

Endrődi István rajza

– Ugy látom, édes fiam, te ebből a tárgyból nem készültél...

A CSODÁLATOS KÉPESSÉGŰ Gyula bácsi

A hetvenesztendős Gyula bácsi mindig kitalál valamit. Most azt találta ki, hogy csodálatos képességekkel rendelkezik. Ez egy kicsit elszomorított, mert eddig semmi jelét nem láttam Gyula bácsi szellemi hanyatlásának, de most — a jelek szerint — ez is bekövetkezett. Az öregúr kitalálhatta a gondolataimat, mert kijelentette:

— Tévedsz. Nem hülyültem meg. Mindjárt be is bizonyítom.

— És mióta érzed ezt az izét, ezt a csodálatos képességet?

— Hét éve. Amióta nyugdíjba mentem. Öt kilométeres körzetben megérzem, ha valaminek felmegy az ára. Még akkor is, ha csak fillérekről van szó. Gyere, mindjárt bemutatom a produkciómat!

Gyula bácsi a bal karjára akasztotta a meggyfabotját és jobbjával belémkarolva magával hurcolt. Hiába tiltakoztam, hogy nekem ellenkező irányba kell mennem, nyöszörgésemet eleresztette a füle mellett.

— Olyan vagyok, mint egy érzékeny műszer, mint egy szeizmográf. Azonnal megérzem a legcsekélyebb árváltozást is. Mit szólnál ahhoz, ha így hirdetném magam: „Gyula, a szeizmográf!" Még elegánsabb lenne, ha Juliusnak nevezném magam. Julius, az élő szeizmográf, az eleven műszer!... Ha Mariska, a feleségem is részt venne a produkcióban — lehet, hogy sikerül rábeszélnem —, akkor Julius és Mary néven lépnénk fel...

Hirtelen megállt és lehunyta a szemét.

— Történt valami, Gyula bácsi?

— Csend! — mondta az öregúr. — Ide, ebbe az üzletbe bemegyünk!

— Miért?

— Még nem tudom. Ott majd kiderül. Gyere!

Az önkiszolgáló boltban nagy feltűnést keltettünk, mert Gyula bácsi lehunyt szemmel sétált a pultok között és amikor az üzletvezető megkérdezte, miben

lehet a segítségünkre, piszszegni kezdett. Kisvártatva mozdulatlanná dermedt, mint aki transzban van, aztán lehajolt és a pult legalsó polcáról felemelt egy parányi skatulát.

— Megvan! — kiáltotta lelkesen. — Megtaláltam!

— Mi ez?

— Fogalmam sincs — felelte Gyula bácsi, aztán szemüveget rakott az orrára és elolvasta a doboz feliratát. — Azt mondja, hogy hat darab sludli. Nos, ennek a sludlinak felment az ára.

— Azt hiszem, téved — mondta az üzletvezető. — A sludlinak mindig ez volt az ára. Egy doboz: három forint.

— Az lehetetlen — mosolygott magabiztosan Gyula bácsi, az eleven műszer, az élő szeizmográf.

Az üzletvezető megkérdezte a pénztárosnőt: mi a helyzet a sludlival? Kiderült, hogy néhány napja még két forint nyolcvanért árulták.

— Na, ugye megmondtam?! — kurjantott Gyula bácsi. — Én megérzem. A bőrömön érzem, ha valaminek felmegy az ára. Még a filléres árváltozásokat is jelzi...

Csodálattal néztem Gyula bácsira, mert én — bevallom őszintén — sose vettem volna észre, hogy drágább lett a sludli. Húsz fillér nem olyan nagy összeg, legalábbis nekem nem.

Beszélgetésünket végighallgatta egy Mikulás-arcú, szakállas bácsika és közölte velünk, hogy Norvégiában is felment a sludli ára, harmincöt örével.

— Ön is nyugdíjas?

— Tíz esztendeje...

— És ilyen messziről megérzi, ha valaminek felmegy az ára?

— Igen — mondta a szakállas —, mi, nyugdíjasok, minden fillért megérzünk...

Mikes György

AZ ÚJ ODÜSSZEIA

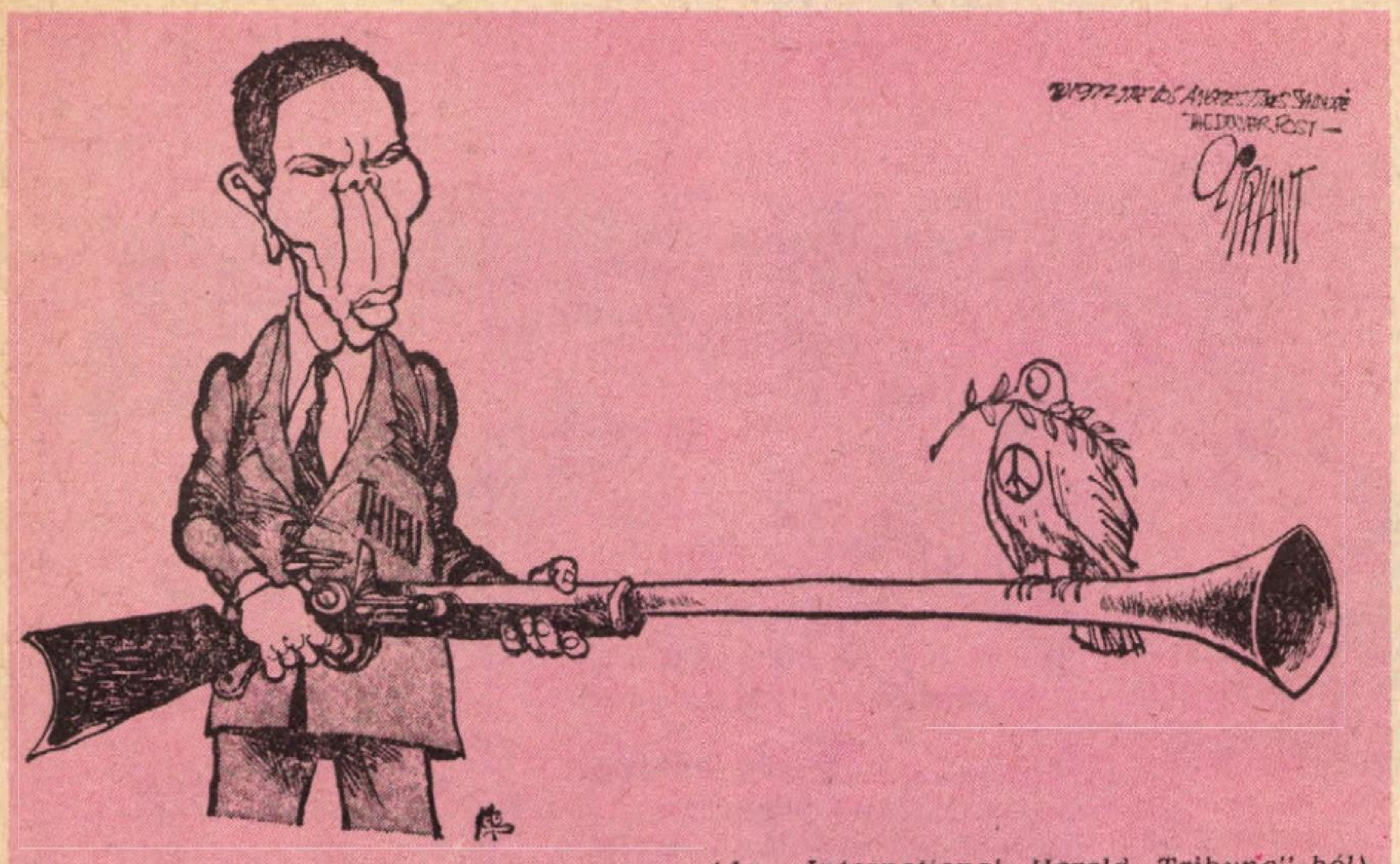
– Merre bolyongtál, te átkozott?!
– Hosszú története van annak...

KÜLFÖLDI ROKON

– Mondtam, fiam, hogy az Aranka nénit nem lehet eltériteni!

DÉL-VIETNAMBAN

(Az „International Herald Tribune”-ból)

FÉLFOGADÁS

– Na, mi kéne, ha vóna?

Fácska

Az alábbi levelet kaptam:

FŐVÁROSI KERTÉSZETI VÁLLALAT
BUDAPEST VII., DOB UTCA 90. SZÁM TELEFONSZÁM: 421–720.
LEVÉLCÍM: BUDAPEST, 7. POSTAFIÓK 58. FIZETÉSI MÓD: MNB 209–17 795.
1867
OSZTÁLY: LEVELÜNK JELE:
ÜGYINTÉZŐ:

LUDAS MATYI SZERKESZTŐSÉGE
Földes György szerkesztő Elvtársnak!

Budapest, 197 2. okt. 26.

Hivatkozással a "Ludas Matyi" 1972. október 26-i számában "Angyali történet" cimü irásukra közlöm Önnel, hogy amenynyiben az amerikai magyar 5 dolláros csekkje beérkezik, ugy azt azonnal visszaküldöm az adományozónak két okból:

1./ A főváros 76 millió forintot áldoz évente a budapesti fák és parkok fenntartására és ebből az összegből hangyaszorgalommal megtakaritottunk 233.- Ft-ot, amelybe a Thököly u. 126. számu ház előtti fa pótlása kerül.

2./ Személyes tapasztalataim szerint honfitársunk jelenlegi hazájában hasznosabban tudnák az 5 dollárt befektetni, mert New York-i, vagy detroit-i fasorok sokkal hiányosabbak és gondozatlanabbak, mint a budapestiek.

A szóbanforgó fát valóban 1972. február 2o-án törte ki az IK. o6-41. frsz. számu személygépkocsi, de tavaszi telepitési tervünkben ezt a hiányt már nem tudtuk pótolni, mert a hiányzó fák helyett csak azonos fajokat lehet ültetni és a mi éghajlatunk mellett ez csak tavasszal és ősszel lehetséges. A fa pótlása 1972. november 3o-ig megtörténik.

Tekintettel arra, hogy Ön ugysem közli le levelemet nyugodtan kifejezést adhatok az Önétől teljesen eltérő véleményemnek, amely szerint a szóbanforgó honfitárs látványosan gunyos gesztusából nem tudom levonni azt a következtetést, hogy Ő többet törődne a budapesti fákkal, mint a Fővárosi Kertészeti Vállalat.

Tisztelettel:
/ Dr. Radó Dezső /
igazgató

Szüntelenül azon elmélkedem, hogy miért vélekedik úgy a Fővárosi Kertészeti Vállalat igazgatója, hogy a levelét „úgy sem közli le” a Ludas Matyi? Meg kell mondanom: őszintén örültem a FKV hozzászólásának, de természetesnek tartom, hogy — a levél szóhasználatával élve — teljesen eltérő véleményemnek hangot adjak.

A kitört fácskát, szerintem, akkor is pótolni kellett volna, ha a New York-i vagy akár a detroiti fasorok sokkal hiányosabbak és gondozatlanabbak, mint a budapestiek. Sőt, még akkor is, ha a vállalat tavaszi telepítési tervében ez nem szerepelt. Közismert, hogy március tavaszi hónap, tehát a február huszadikán kitört fát — még tavaszszal — szakmai szempontból is kellő időben és megfelelő éghajlat mellett pótolni lehetett volna.

Mellékes kérdés, hogy a fa pótlása benne volt-e az FKV őszi tervében. Teljesen közömbös az is, hogy az Illinoisban élő honfitársunk gúnyos gesztusból vagy őszinte szándékból utalta-e át az öt dollárt. De ha netán nem gúnynak szánta, én mindenesetre — Angyali történet című — cikkemmel ezt a mulasztást pótolni igyekeztem. Meggyőződésem, hogy a Fővárosi Kertészeti Vállalatnak csakugyan nincs szüksége az illinoisi öt dollára, a Magyar Nemzeti Banktól megőrzésre vissza is vettem a csekket, és ha majd az én illinoisi magyarom jövőre Pestre látogat, köszönettel visszaszolgáltatom neki. Dehát mindez lényegtelen.

A lényeg az, hogy cikkem október 25-én jelent meg, és a Fővárosi Kertészeti Vállalat igazgatója már, egy nap múlva, 26-án — mint fentebb látható — válaszolt rá, és ami ennél is fontosabb, további egy nap múlva, október 27-én — példamutató sietséggel — már pótolták is a kitört fácskát a Thököly út 126-os számú ház előtt. Nyilván így szerepelt a Fővárosi Kertészeti Vállalat őszi telepítési tervében.

Egyébként: férfiasan bevallom, hogy én nem erre az egyetlen fácskára és az FKV mulasztására pazaroltam százötven nyomtatott sort, hanem ennek kapcsán mindenféle hanyagságra, ami — ne tagadjuk — számos vállalatnál elég gyakori jelenség, bármilyen példás rend is uralkodik a Fővárosi Kertészeti Vállalatnál.

Vajha, más esetekben is ilyen gyors eredménye lenne a nyomtatott betűknek!

Földes György

ÖTÉVES ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

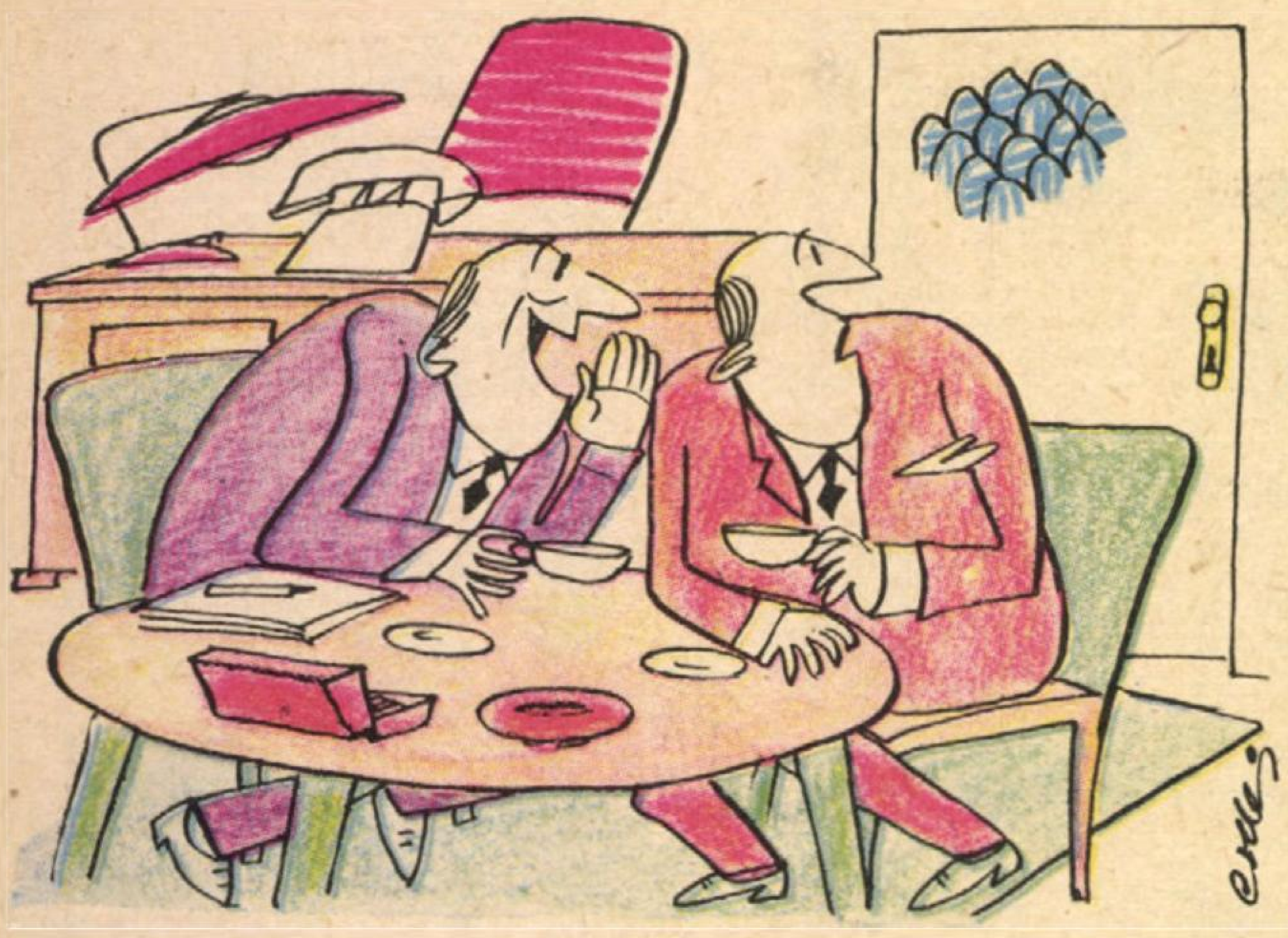

– Biztosak vagytok abban, gyerekek, hogy ti jártatok az én osztályomba?

PONTOS TÉRKÉP

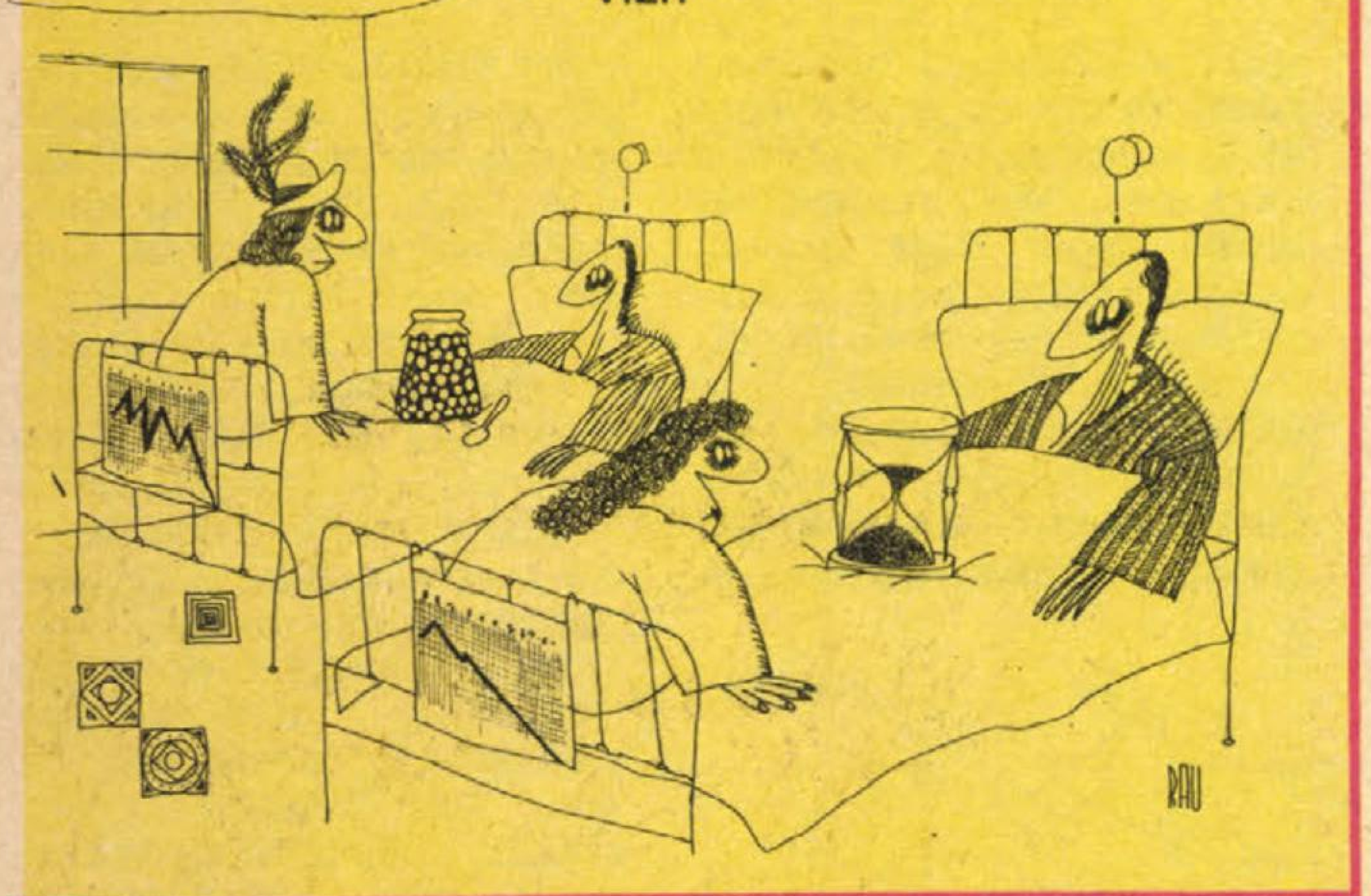

HIÚ TITKÁRNŐ

– Dicsérd meg a kávét. Tudom, hogy a titkárnőm hallgatódzik a kulcslyuknál.

VIZIT

IHLET

– Nagyszerű, most jó! A festményben benne van, hogy kétszer elváltál, nincs rendes lakásod, és a tévéd is bedöglött...

KÉT UTAZÁS

EGY VALÓSÁGOS

Hajnali öt órakor fellépek a távolsági autóbuszra, mely az Alföldről hoz majd fel Budapestre. Már a második lépcsőfokon tudomásul veszem, hogy ezen a vidéken a lakosság fokhagymát reggelizik, törkölypálinkával.

Mint egy vadászkutya, lassan szaglászva lépkedek előre, szimatot veszek az ülések felől, hol helyezkedhetek el a legkedvezőbb légköri viszonyok mellett. Elhaladok egy nehéz kelttészta előtt, majd egy rémületesen fűszerezett fasírozottat hagyok magam mögött. Szerencsémre nem telt házzal utazunk, minden harmadik ülőhely szabad. Végre megállapodom egy jónak tetsző ülésben: a hátam mögött két szerelőruhás férfi erősen dohányzik; a két munkás három csomag Munkást szív egyszerre és jóféle, nehéz füsttel ölel gyöngéden körül.

De jaj, az autóbusz elindul, s én nem számoltam a széliránnyal! Egyre erősödő északkeleti szag érkezik abált szalonna felől, s hiába, kis ország vagyunk: itt a buszban is mindenki sógor és koma. Körbejárnak a házi kisüstik, az illatok kínálják magukat, mint valami jóféle szendvics: két pálinkaszag között egy rizses hurka aromája.

Az autóbusz három utolsó sorában senki sem ül. Mindenki tudja, hogy ott vannak a legkényelmetlenebb ülőhelyek, a hátsó kerék fölött, s a farmotor előtt.

Nem tesz semmit! Beülök az utolsó sorba, magam mellett kis rést nyitok az oldalablakon. Előttem tizenkét ülésen nem ül egyetlen utas sem, ez aztán az úri utazás!

Előkeresek egy finom szivart, rágyújtok, de máris ott terem előttem a busz jegykezelője:

— Itt nem lehet szivarozni, kérem! — rendelkezik.

— Hiszen dohányoznak! — mutatok csodálkozva tizenhét utasra.

— Cigarettázni lehet — mondja a jegykezelő és mutatja, hogy az ő kezében is ég a cigi — szivarozni, azt nem lehet!

— Három sorban nem ül senki sem előttem! — próbálok alkudozni. — És még ha ülnének is — mutatom be —, ez a kis rés itten az ablakon mindjárt kihúzza a füstöt. Gondosan kifújom majd rajta!

A jegykezelő hajthatatlan.

— Szivarozni nem lehet!

— Ez nem szivar! — próbálom még egy kétségbeesett tréfával megmenteni a helyzetemet. — Ez egy hosszúkás, barna fokhagyma. Tessék csak beleszagolni a levegőbe!

— Tessék eloltani a szivart, vagy megállunk! — emeli fel a jegykezelő a hangját, éreztetve, hogy ha kell, tud ő más hangon is beszélni.

Hiába, finnyás orrú népek vagyunk, annyi szent!

EGY KÉPZELT

Orfeusz legendásan szerette feleségét, Euridikét. Orfeusz gyönyörűen tudott lanton játszani, minden este kint ült a háza előtt, lantját pengetve, Euridike pedig — a házimunkákkal végezvén — Orfeusz lába elé telepedett, s Orfeusz ölébe hajtotta fejét, úgy hallgatta hosszú órákon át a csodálatos lantzenét. A jegyespárokat abban az időben az anyakönyvvezetők e szavakkal adták össze:

— Úgy szeressétek egymást, mint ahogy Orfeusz szereti Euridikét!

Egy nap egy mérges kritikus megcsípte Orfeuszt, s a méreg Euridikén ejtett halálos sebet; Orfeusz már élettelenül talált hitvesére.

Orfeusz pedig nem tudta elviselni Euridike halálát. Egy-két nap múlt csak el, hogy eltemette a feleségét, Orfeusz magához vette lantját s útrakelt. Az emberek pedig összesúgtak mögötte és megborzongtak, egymásnak adva a hírt:

— Orfeusz az alvilágba indult, a halottak országába, hogy visszakérje Euridikét!

És ahová halandó még nem lépett be, Orfeusz eljutott oda. Lantjának bűvös hangjától megszelídült az alvilág bejáratát őrző háromfejű kutya, s játéka meghatotta még az alvilág urát is. Amit halandó még nem ért el: visszakapta Euridikét! Felhozta őt az alvilágból, s házuk elé érkezve — az alvilág urának parancsára mindaddig nem nézhettek egymásra, s nem szólhattak egymáshoz — boldogan ölelték át egymást. Majd Orfeusz így szólt:

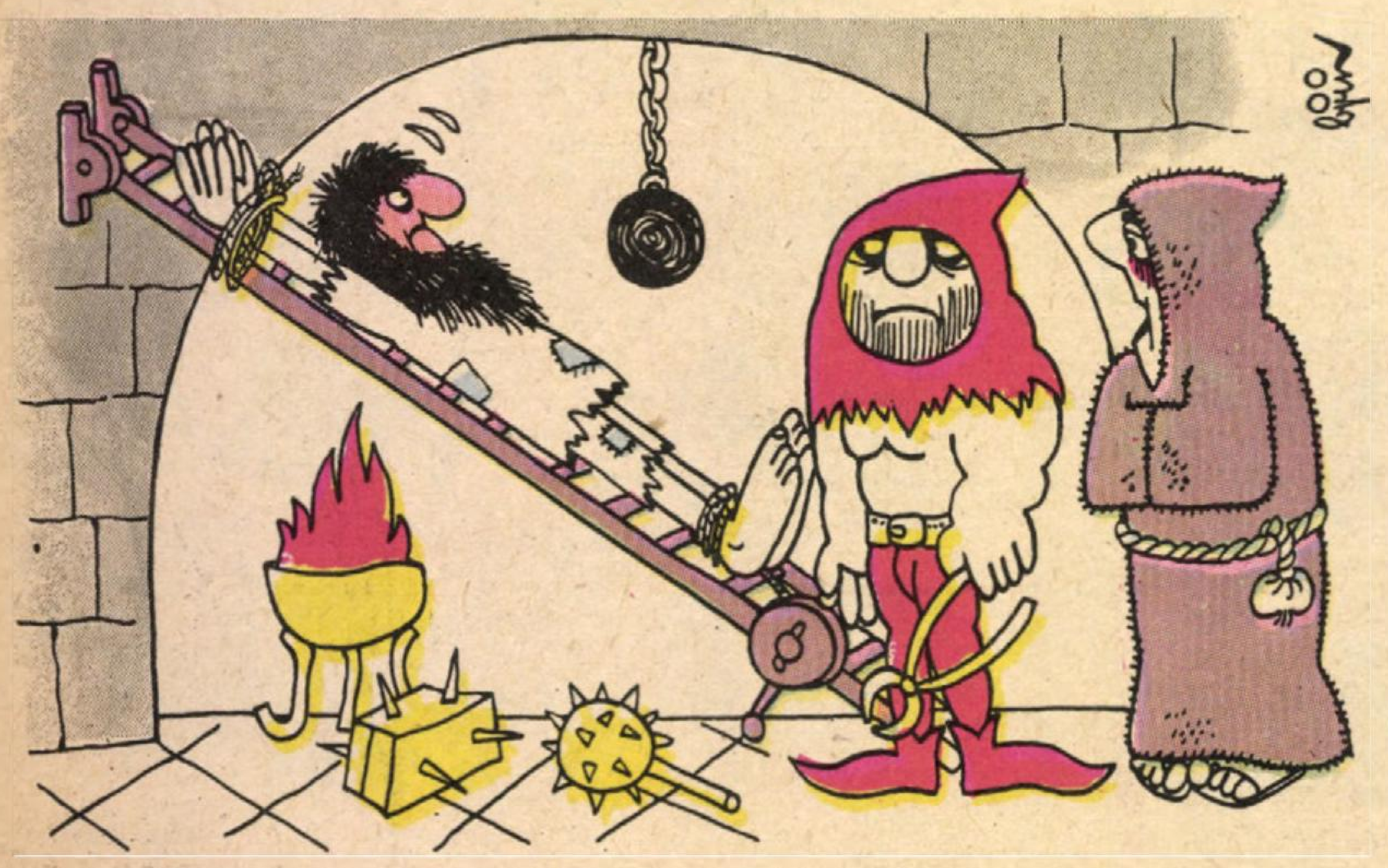
— Nem tudtam élni nélküled, Euridike! Nézd meg, hogy mióta elmentél, mi van a házban, hogy néz ki a konyha! Gyorsan láss neki a takarításnak és főzzél valami meleget! Napok óta csak parizert eszem! Aztán gyere, drága Euridike!

Euridike bement a házba, Orfeusz pedig kiült a ház elé, lantjának talán még sohasem volt ilyen édes, bűvöletes hangja.

Íme, az emberiség legszebb, hiteles szerelmi története.

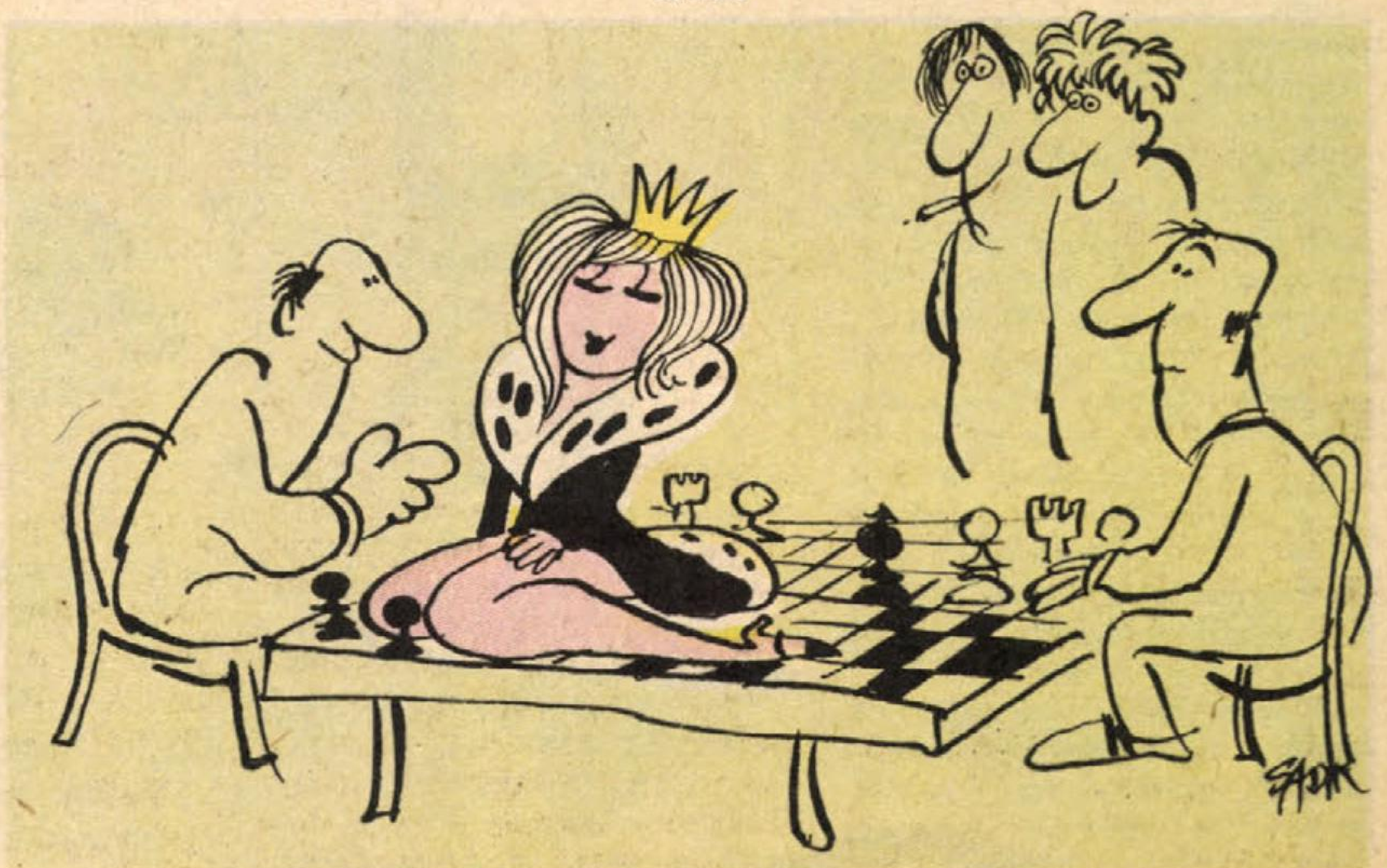
Somogyi Pál

MAKACS ERETNEK

– Három nap alatt mindössze annyit tudott meg tőle, hogy nem szereti a káposztás cvekedlit?!

SAKK

– Micsoda mázlista, igazi királynéval játszik!

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

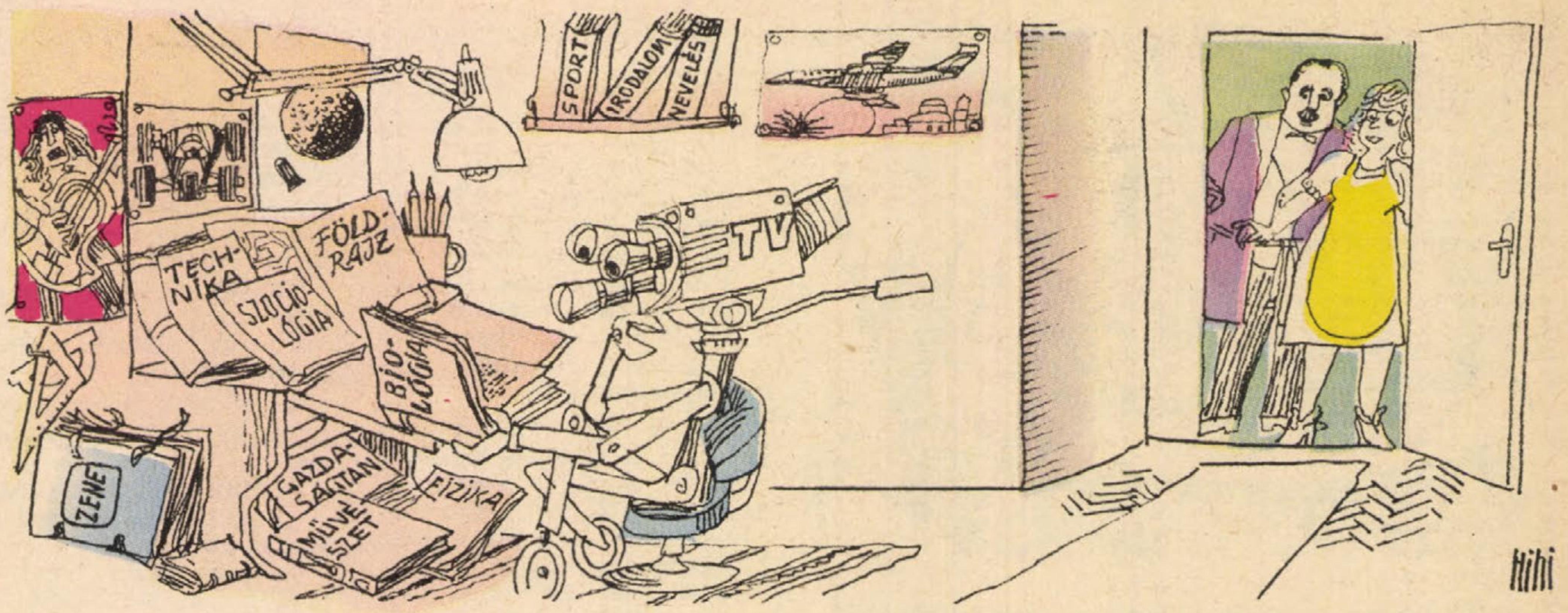
Két paca történetét szeretném elmesélni...

Az egyik pacát én ejtettem a füzetemre, még elemista koromban, amikor házi feladatul Mohácsot kaptuk. (Ez volt az első találkozásom ezzel a témával.) Szép lila paca volt, de annak idején nem tudtam örülni neki, mert elcsúfította a füzetemet és attól tartottam, hogy II. Lajos nem a Csele-patakba, hanem ebbe a pacába fog belefulladni menekülés közben. S mindez azért történt, mert imádtam a lila tintát. Ilyen színű tintánk azonban odahaza nem volt, ezért elhatároztam, hogy az osztályban írom meg a dolgozatomat, fél órával a tanítás előtt. Most már nem emlékszem, hogy mi okozhatta a bajt: az idegességem vagy a törökök, de bekövetkezett a mohácsi vész. A lila tinta – placcs! – elterült a füzetlapon és hullámzott, mint egy hatalmas tó, talán még török naszádok is kószáltak rajta, nem tudom. Másra sem tudtam nézni, csak erre a pacára, ráadásul a tanítóm kijelentette – felmutatván füzetemet a többieknek –, hogy a hozzám hasonló slampos gyerekek miatt nem tudjuk visszaszerezni Nagy-Magyarországot!

A második paca története a következő: jó egynéhány évvel ezelőtt, hivatalos kiküldetésben, részt vettem a Karlovy Vary-i filmfesztiválon. A vetítés szünetében, Bernard Blier, a kitűnő francia filmszínész mellett ültem, és már nem tudom miért, gyerekkori élményeinkről beszélgettünk. Elmeséltem neki a lila paca történetét, és Blier megértően bólogatott, valószínűleg neki is voltak hátborzongató paca-históriái. Ezen a fesztiválon, sajnos, egy nagyon unalmas versenyfilmmel szerepeltünk, és amikor a bemutató után találkoztam Blierrel, azt kérdezte tőlem: „Magyarország híres a konyhájáról, a remek ételeiről, mondja, mi a csudának csinálnak maguk filmeket?!" Placcs! Mintha egy pacát ejtettek volna a lelkemre. Szavakból állt ez a paca, de paca volt a javából, és sokáig hordoztam magamban, mint egy szégyenkező kisdiák. De most már eltűnt. Az utóbbi években, amikoris számos díjat nyertünk a fesztiválokon, senki sem kérdezte tőlem: miért csinálunk filmeket? S talán egyszer a lila pacát is sikerül elfelednem...

Nemeskürty István

KAMASZKOR

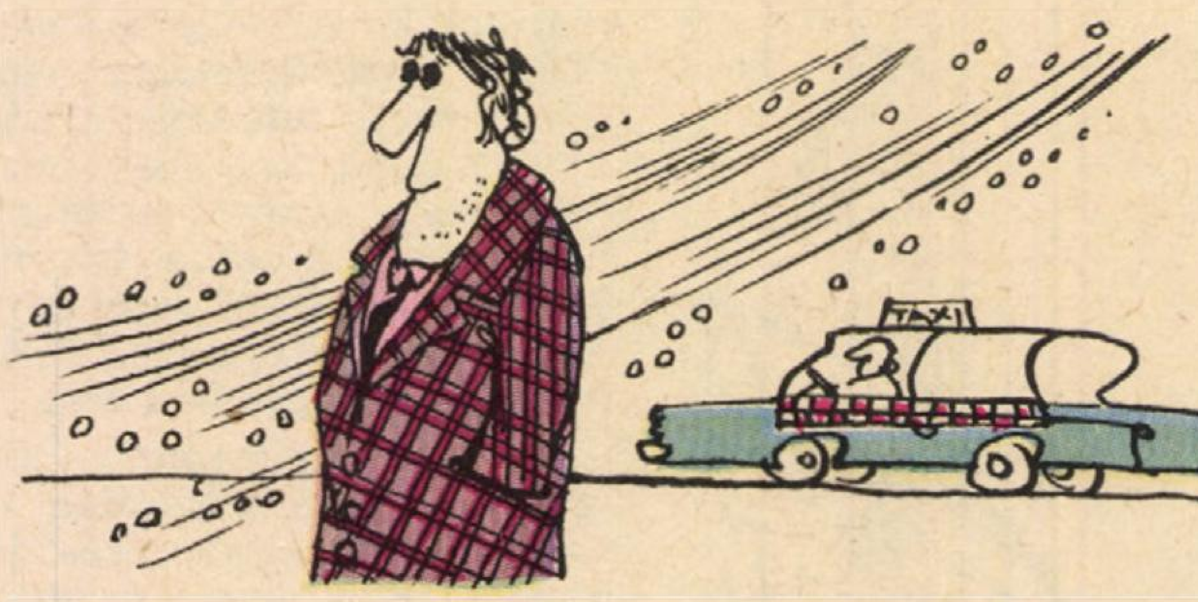

– Egyelőre minden érdekli...

TÉLIKABÁT

Hosszas töprengés, számolás és mérlegelés után óriási takarékossági ötletem támadt. A dolog úgy kezdődött, hogy ruhatáram felülvizsgálata után kiderült: az idén feltétlenül télikabátot kell vennem, ami, akárhogy is számolom, minimum kétezer forintba kerül. Ez az összeg rendkívül érzékenyen érintené amúgy is borotvaélen táncoló családi költségvetésemet. De nem hiába vagyok én egy közgazdasági zseni. Ezt a problémát is megoldottam, méghozzá úgy, hogy elhatároztam: nem veszek télikabátot.

Az elhatározás önmagában kétezer forint megtakarítást jelent, de ez még mind semmi. Az ember naponta jár presszókba, ahol a ruhatár kötelező és egy forint, de a jobb érzésű ember két forinton alul már nem mer adni. Namármost: ha csak két presszóba nem térek be naponta, az havi százhúsz forint megtakarítás, az öt téli hónap alatt hatszáz forint és ekkor még nem számítottam a színházi ruhatárakat. Optimálisan számítva legalább egyszer leöntenének a buszon, vagy villamoson pörköltszafttal, gépolajjal, vagy vörös borral, de mivel nincs mit leönteni, ez újabb százast jelent. Természetesen a téli hónapokban sem gyalog, sem villamoson nem tudok közlekedni, mert megvesz az isten hidege kabát nélkül, ezért öt hónapig villamosbérletet sem veszek és ez ötszázötven kemény forintot hoz a konyhára. Mivel nincs télikabátom, öt hónapig kénytelen leszek lemondani a csellengésről, a presszóba járásról, az esti programokról. Csak egy röpke számolás és máris kiderül, hogy tekintetbe véve a napi kétszeri kávézást, a heti színházat és mozit, az esetleges kiruccanásokat, minimum havi ezer forint megtakarításom lesz. Régi családi szokás nálunk, hogy vasárnaponként egy olcsó kis étteremben ebédelünk. Erre általában 150 forintot szánunk, de mivel nekem nincs télikabátom, kénytelenek leszünk otthon maradni és

velünk együtt otthon marad, öt hónap alatt, háromezer forint.

Tessék utánam számolni és kiderül, kitűnő üzlet *nem* venni télikabátot, mert hevenyészett számításaim szerint is tizenegyezer-ötszáz forint megtakarítást eredményez.

Szinte hallom, hogy többen megkérdik: hogyan járok be majd a munkahelyemre? Természetesen taxival. Először a feleségem sem értette meg zseniális gazdasági koncepciómat, mert kiszámította, hogy napi negyven forintba kerül az oda-vissza taxizás. Valóban ennyi. De havi 25 munkanappal számolva ez csak ezer forint. Mi ez ahhoz a havi 2300 forintos megtakarításhoz, amit az előbb már a napnál is világosabban kimutattam? Semmi! Ebből a havi ezerháromszáz forintos megtakarításból megengedhetem magamnak, hogy időnként taxival elmenjek színházba, vagy moziba, esetleg egy presszóba. Ha erre heti kétszáz forintot szánok, még mindig marad havi ötszáz forint megtakarítás, ez az öt téli hónap alatt kétezerötszáz forint, ebből nyugodtan megvehetem a télikabátot és még mindig marad ötszáz forintom, amit a sikeres kereskedelmi ügylet örömére, áldomásként, a barátaimmal még ma este elmulatunk.

A feleségem persze nem érti a dolgot. Nem méri fel a zseniális tervemet, mely szerint — csakúgy mint a vállalatnál szoktuk —, egy kis keret-átcsoportosítással, ügyeskedéssel, könyvelgetéssel, elértem, hogy taxin járok és mégis lesz télikabátom és az az elmulatott ötszáz forint sem terheli a családi költségvetést. Csak tudni kell közgazdálkodni...

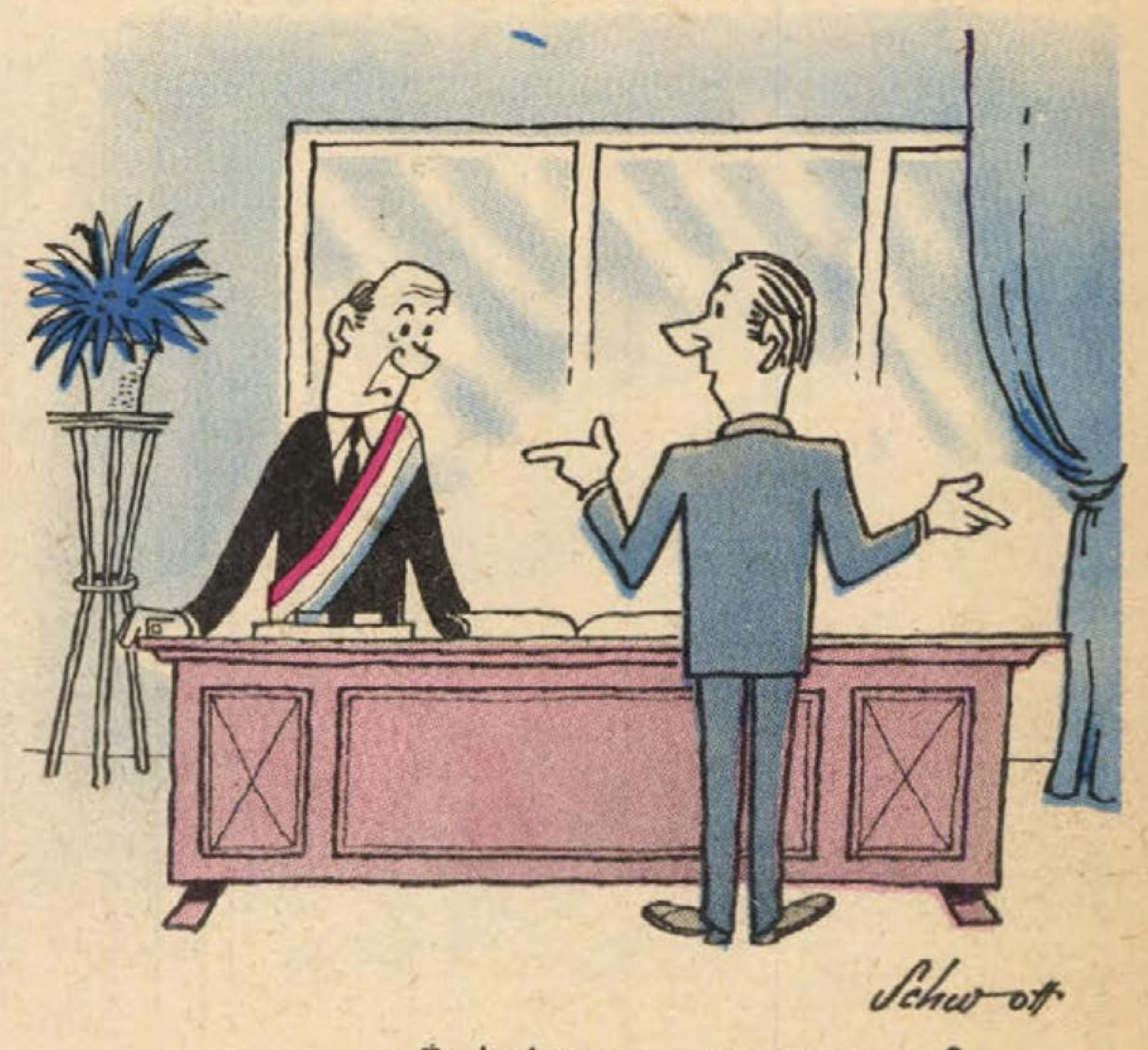
Ősz Ferenc

ELÉGEDETLEN ASSZONY

– És a gyerekeknek nem hoztál semmit?

JÓL KEZDŐDIK

– És hol van a menyasszony?
– Visszament a mamájához.

SZÓZAT VERÉB ÜGYBEN

Sokat hallunk mostanság a
verebekről...
Olvasóim szemüveget
tegyenek föl,
máskülönben nem lelik a
kérdés nyitját,
bár a veréb-ellenesek
felnagyítják.
„Pusztuljon a pesti veréb
– szól a frázis –
hisz a veréb nemcsak csipog,
csinál mást is;
a verébnép, mely egyidős
Budapesttel,
rendzavarást elkövetni
sose restell:
vége-hossza nincs a veréb-
utcabálnak,
s állandó a légiveszély,
ahol járnak..."
Ezúttal is veréb-ügyben
zeng a szózat,
bár néhányszor engemet is
le-leszóltak:
leszóltak az ág hegyéről
ismerősen,
míg egyedül csellengtem a
nedves őszben.
Most hálából én is szólok
érdekükben:
legyen részvét irántuk az
emberekben,
hiszen nem él hűségesebb
madár nálunk,
velünk együtt dideregnek,
mikor fázunk,
nincs szükségük – mint minekünk –
útlevélre,
mégse szállnak a tél elől
messzi délre.
S hogy a ruhán olykor-olykor
foltot hagynak?
Így szereznek üzletet a
Patyolatnak.
Véssék ezt az eszükbe az
érdekeltek,
s ne nézzék a verebeket
vérebeknek!

Székely Dezső

SZABADTÉRI ESTE

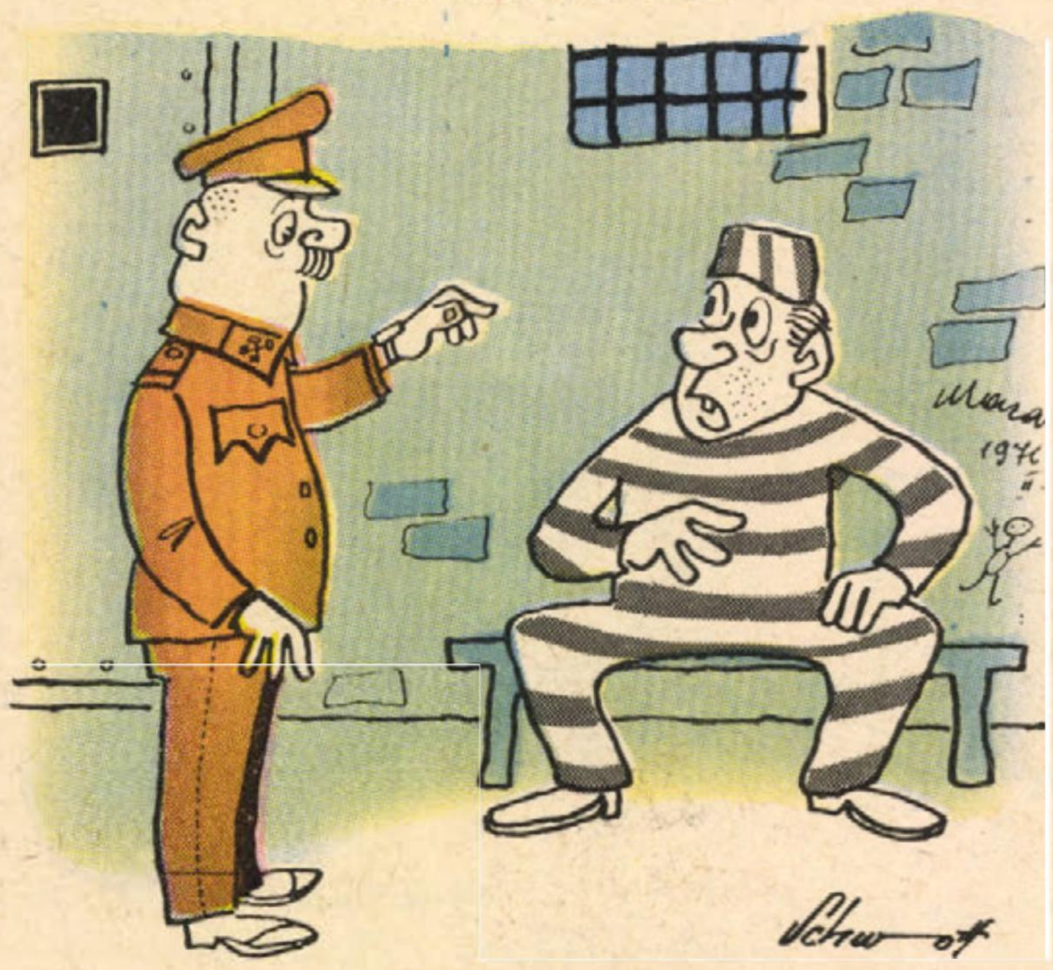
– Könnyű kis darab volt, holnapra már el is felejtjük...

ÖNÉRZETES ELADÓ

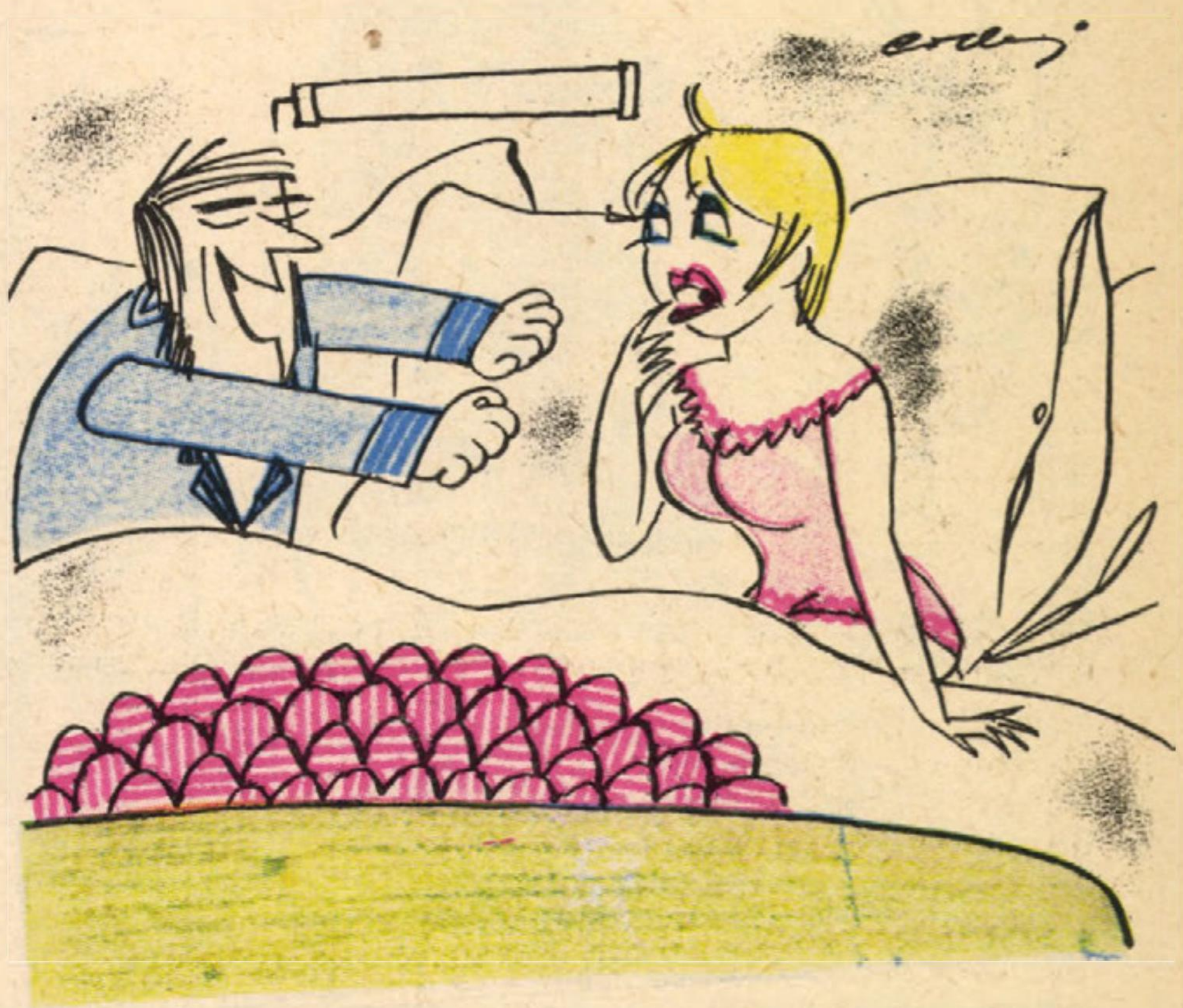
– Rémes, nincs az embernek egy perc nyugta ezektől a tolakodó férfiaktól.

TÜRELMETLENSÉG

– Felügyelő úr, hány óra van?
– Háromnegyed tizenkettő.
– De soká telik már le az a négy év...

NÁSZÉJSZAKA UTÁN

– Na, melyikünk megy le a pincébe szénért?

A PÁCIENS

Doktor Umberstock Endre, a kitűnő belgyógyász szélesre tárta a körzeti rendelő ajtaját:

— Kérem a következőt!

A borostás állú, negyven év körüli férfi magabiztosan foglalt helyet a hófehér széken.

— Nos, mi a panasza? — kérdezte fáradt hangon dr. Umberstock.

— Tudom, hogy a főorvos úr rendkívül elfoglalt, ezért szíveskedjék mellőzni a vizsgálatot. Elmondom röviden a panaszaimat, és ön felír nekem néhány gyógyszert.

— Halljuk.

— Nagyon rossz alvó vagyok. Éjszakánként néha fel-alá sétálok az ágyamon. Tehát kérek valami jó altatót.

— Ezen kívül?

— Időnként rendkívül nyugtalan vagyok, úgy érzem, hogy táncot járnak az idegeim. Tehát kérek valami nyugtatót.

— Mivel szolgálhatok még?

— A nyugtató mellé kérek valami élénkítőt is. Előfordul ugyanis, hogy olykor-olykor rendkívül nyugodt vagyok. Abszolút hidegen hagy minden. Történhet akármi a világban, engem nem érdekel. Ugyebár, ez sem normális állapot. Tehát kérek valami jó élénkítőszert.

— De ezzel, remélem, végeztünk? — kérdezte idegesen Umberstock.

— Majdnem — válaszolta kimérten a páciens. — Tessék még felírni nekem néhány csomag aszpirint, és valami jó gyógyszert, köhögés ellen.

— Köhög?

— Még nem. De ha rámjön a köhögés, nem kell majd iderohannom...

Dr. Umberstock villámgyorsan megírta a recepteket, aztán átnyújtotta:

— Parancsoljon.

A férfi alaposan áttanulmányozta a kusza sorokat.

— Főorvos úr, tessék megmondani, milyen összegbe kerülnének ezek a gyógyszerek, ha privát betegként vásárolnám meg a patikában?

Dr. Umberstock csodálkozva bámult páciensére, aztán gyors fejszámolás után kijelentette:

— 148 forint.

— Köszönöm szépen. Csak ezt akartam tudni — mondta elégedetten és a recepteket gondosan elhelyezte a belső zsebében. — A főorvos úrnak most már bizalmasan elárulhatom, hogy nincs szükségem semmiféle gyógyszerre. Lekopogom, egészséges vagyok, mint a makk és úgy alszom, mint a bunda.

— Akkor minek íratta fel ezeket a készítményeket? — kérdezte elhűlten dr. Umberstock.

A páciens lassú, tempós mozdulattal rágyújtott egy cigarettára:

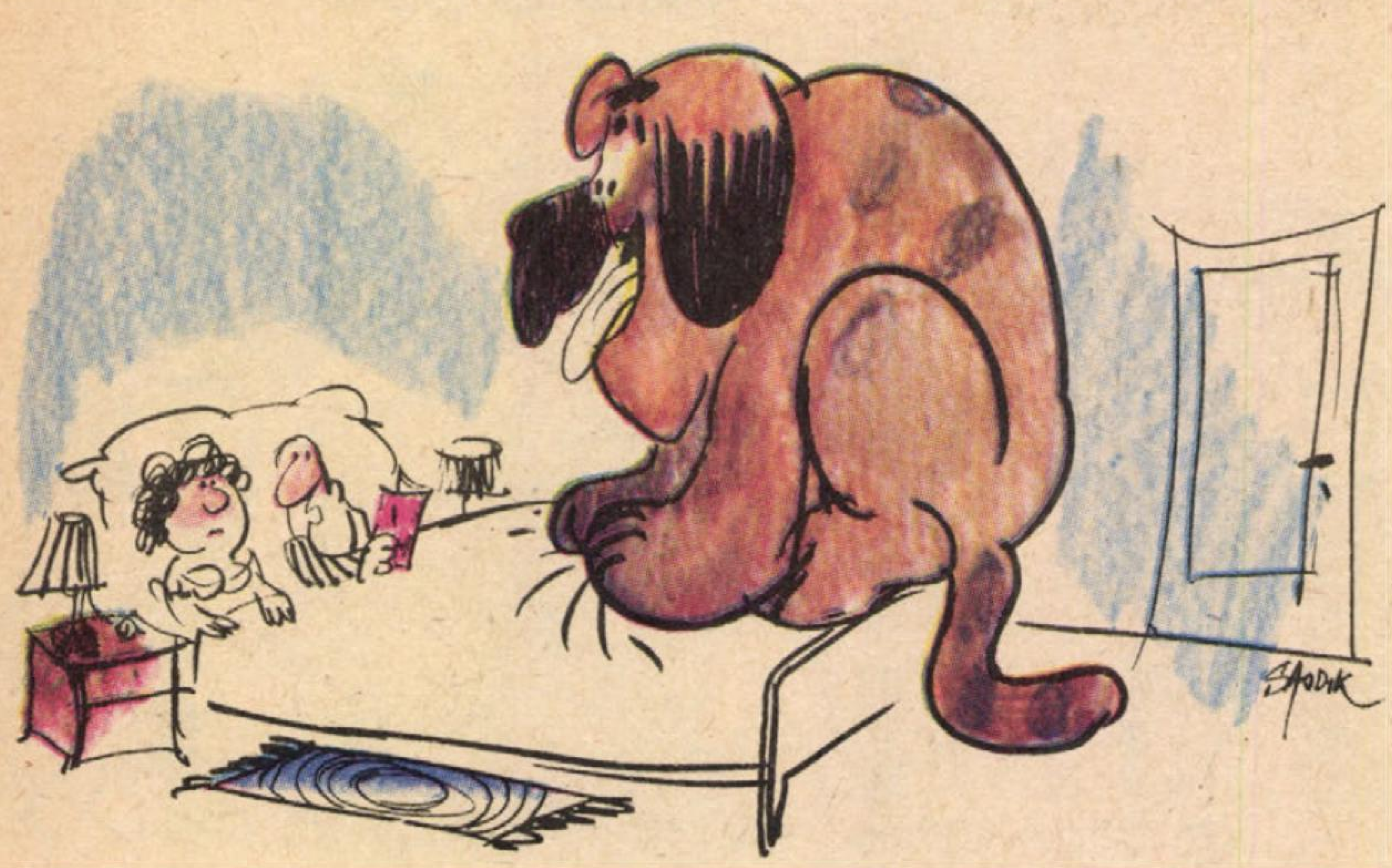
— Pont én ne kérjek receptet? A doktor úr tudja a legjobban, hogy sok olyan gyógyszer van, amit az orvos egyszerűen nem tagadhat meg az SZTK-biztosítottól, akár szüksége van rá, akár nincs. Fel is íratja ezeket boldog, boldogtalan. A recepteket én értékpapíroknak tekintem. 148 forintot érnek. Most pedig elmegyek a Gyógyszerellátó Fő Központba és felezünk.

— Mi az, hogy felezünk?

— Visszaadom a 148 forintot érő recepteket, én pedig készpénzben megkapom az ötven százalékát, vagyis 74 forintot. Ők is jól járnak, én is jól járok. Kell a pénz. Ma lóversenynap van és nem szeretnék hiányozni a névsorolvasásnál. Viszontlátásra, főorvos úr — köszönt udvariasan a páciens és betette maga mögött az ajtót. Dr. Umberstock, a kitűnő belgyógyász hosszan bámult utána, aztán elhatározta, hogy megméri a saját vérnyomását.

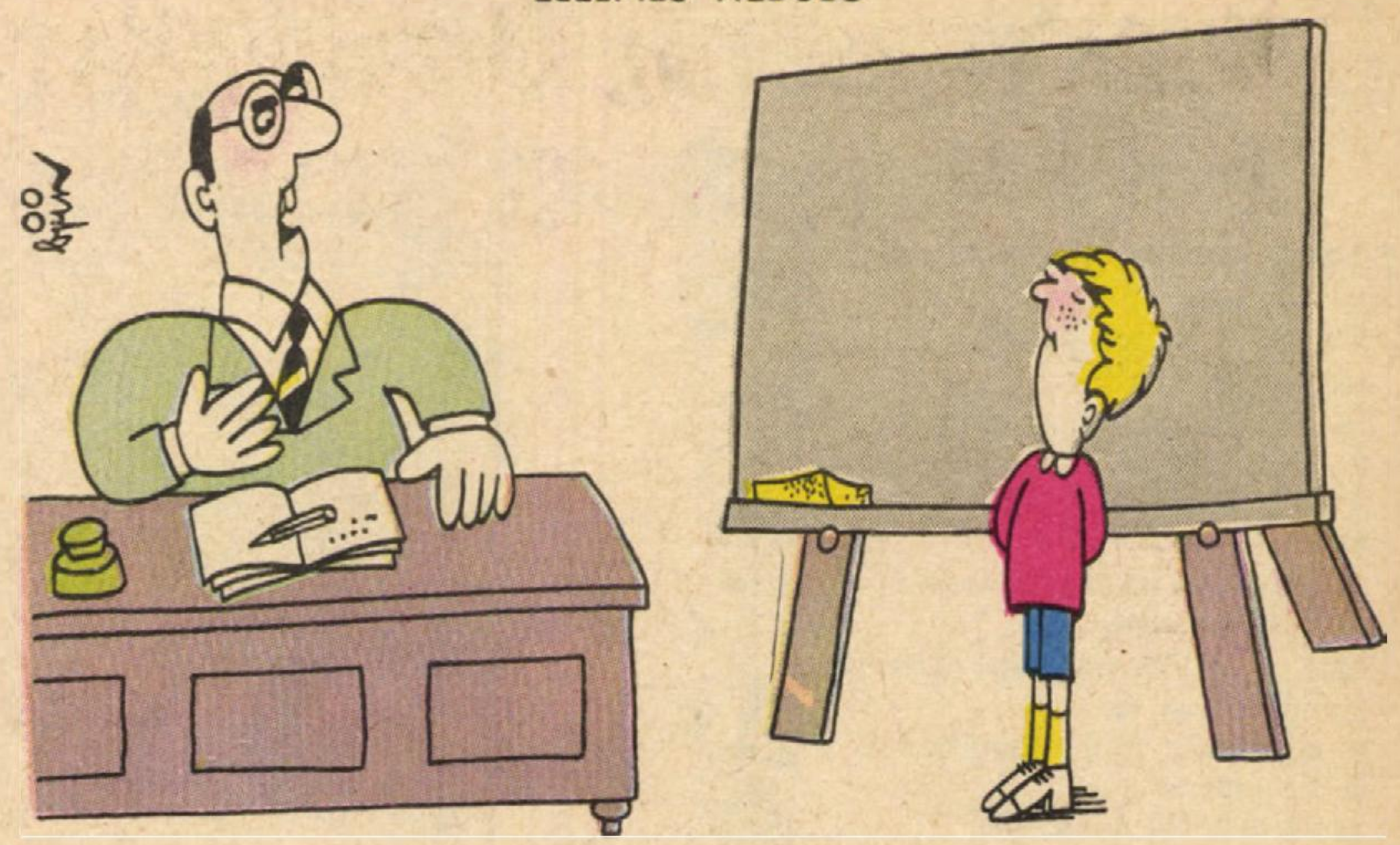
Galambos Szilveszter

ÖLEB

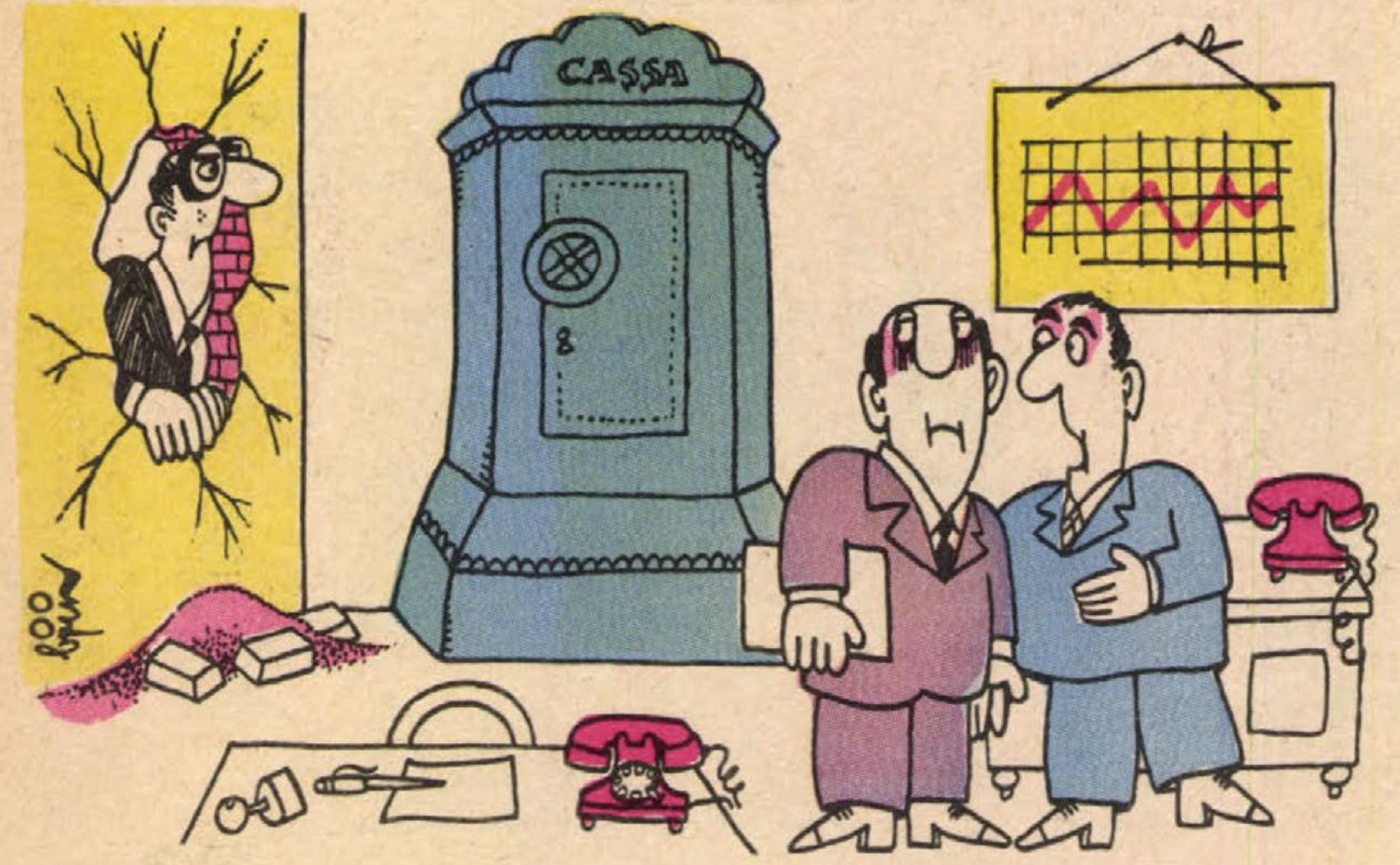
– Azt tudom, hogy a mai fiatalok nagyobbak, mint az előző generáció, de azt nem tudtam, hogy ez a kutyákra is vonatkozik.

ÉLELMES NEBULÓ

– Ne válaszold azt minden kérdésemre, fiacskám, hogy majd megkérdezed a telefontudakozót!...

KÖTELESSÉGTUDÁS

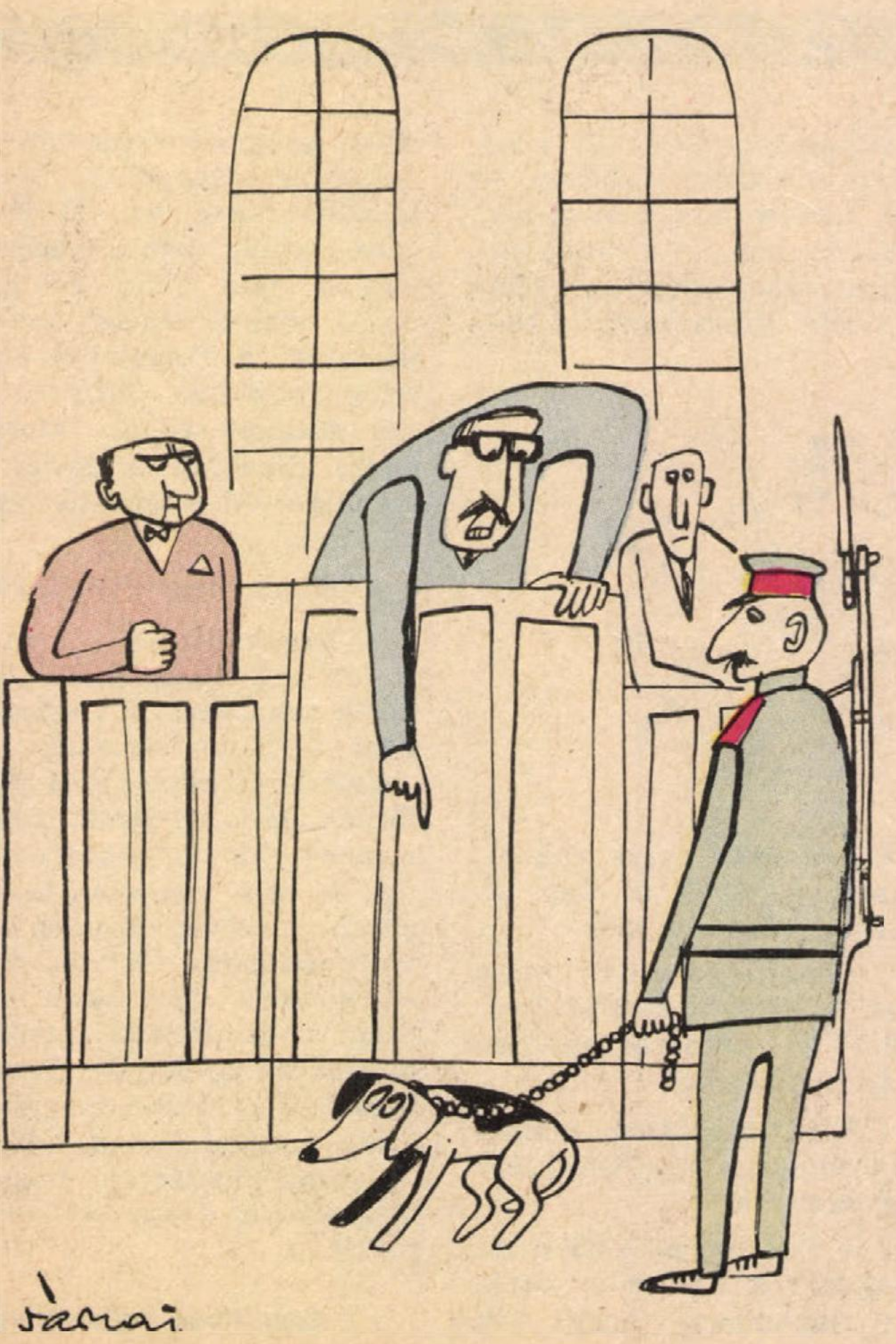
– Amióta az a nagy sikkasztás volt a vallalatnál, le nem veszi a szemét a páncélszekrényről...

KÚRA

– A futás fárasztó. A koplalás is kínos. Kénytelenek vagyunk a nemzetközi eseményekkel fogyasztani magunkat!

A VÁDLOTT

– És ráadásul még el se olvasta a legújabb ebrendeletet!

KOMMÜNIKÉ

(A Kommünikészövegező Bizottság Sajtóosztályára új munkatárs került a TV állományából és mivel az A 3. vírus beszüremlése nyomán a régi munkatársak ágynak dőltek, az alábbi kommünikét ő szövegezte.)

A hazánkban járt peneszponeposztéspréteri küldöttség Dr. Vakolo Kanal vezetésével befejezte háromnapos látogatását, amelynek során megfelelő szinten hasznos megbeszéléseket folytatott és elégedettségét fejezte ki, valamint egyetértés alakult ki számos kérdésben.

A küldöttség 28-án 13.47-kor érkezett a Ferihegyi repülőtérre a Peneszponeposztéspréteri Légiforgalmi Társaság FL–298 típusú sugárhajtásos gépjével. Főpilóta volt: Csakígy Tovább, stewardessek Csupa Báj és Heles Lánka.

A már ismertetett program keretében főtolmácsként közreműködött Kovács Tamás. Segédtolmácsok voltak: Bezzegh János, Duzzogh Anikó és Kurrogh Emőke.

Gépkocsiirányítás: Állami Járműszolgálat. A kivitelezés a Szervizszolgálat közreműködésével a Központi Garázsban nyert tervezést. Gépkocsivezetők voltak: Alma Alajos, Bogyó Benedek és Cickány Ciprián. A menetlevelek a Tahi Nyomdában készültek.

A küldöttség nemzeti eledeleinek kooptálásában közreműködött: Mákos Máté, a Hotel Homár főszakácsa. A cápauszony szállítása magyar—japán kooperáció keretében valósult meg.

A szobák élénk díszítését szolgáló virágcsokrokat az Aranka Tsz. virágkertészete szállította, tervezésük irányítója Dr. Nárcisz Nabukodonozor volt.

Fővilágosításokat adtak: Ától Ádám és Cettig Celesztin.

A peneszponeposztéspréteri himnusz az Állami Főzenekar előadásában hangzott el, vezényelt Mérges Lajos karnagy. A hangfelvételt a Budapesti Hangfelvevő Vállalat Balatonszéplaki Üzemegysége készítette. Hangmérnök volt: Mozart Farkasfolyósó Ámádé.

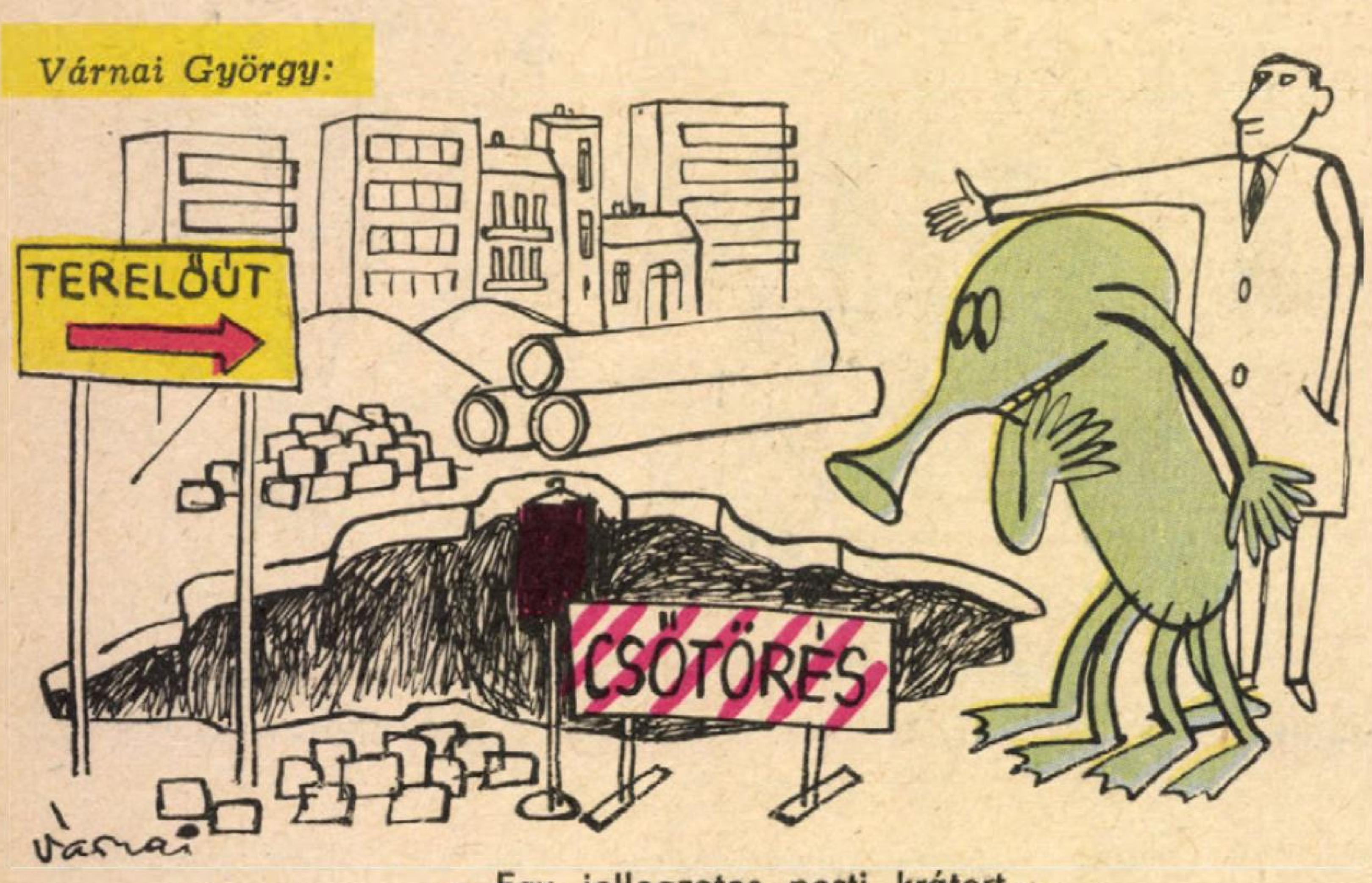
Az elutazás alkalmával a küldöttséget a Magyar Légiutazó Társaság különrepülőgépe vette fedélzetére. Főpilóta: Sas Manó, segédpilóták: Veréb Brunó és Poszáta Károly. Légikisasszonyok: Magyar Ildikó és Honlány Hildigó.

A küldöttségről készült filmfelvételeket a Hazai Filmhíradó megbízásából készítette a II. Stúdió. Rendező volt, főoperatőr szintén volt, segédoperatőrök is voltak, hangmérnök is volt, vágó is volt.

Gombó Pál

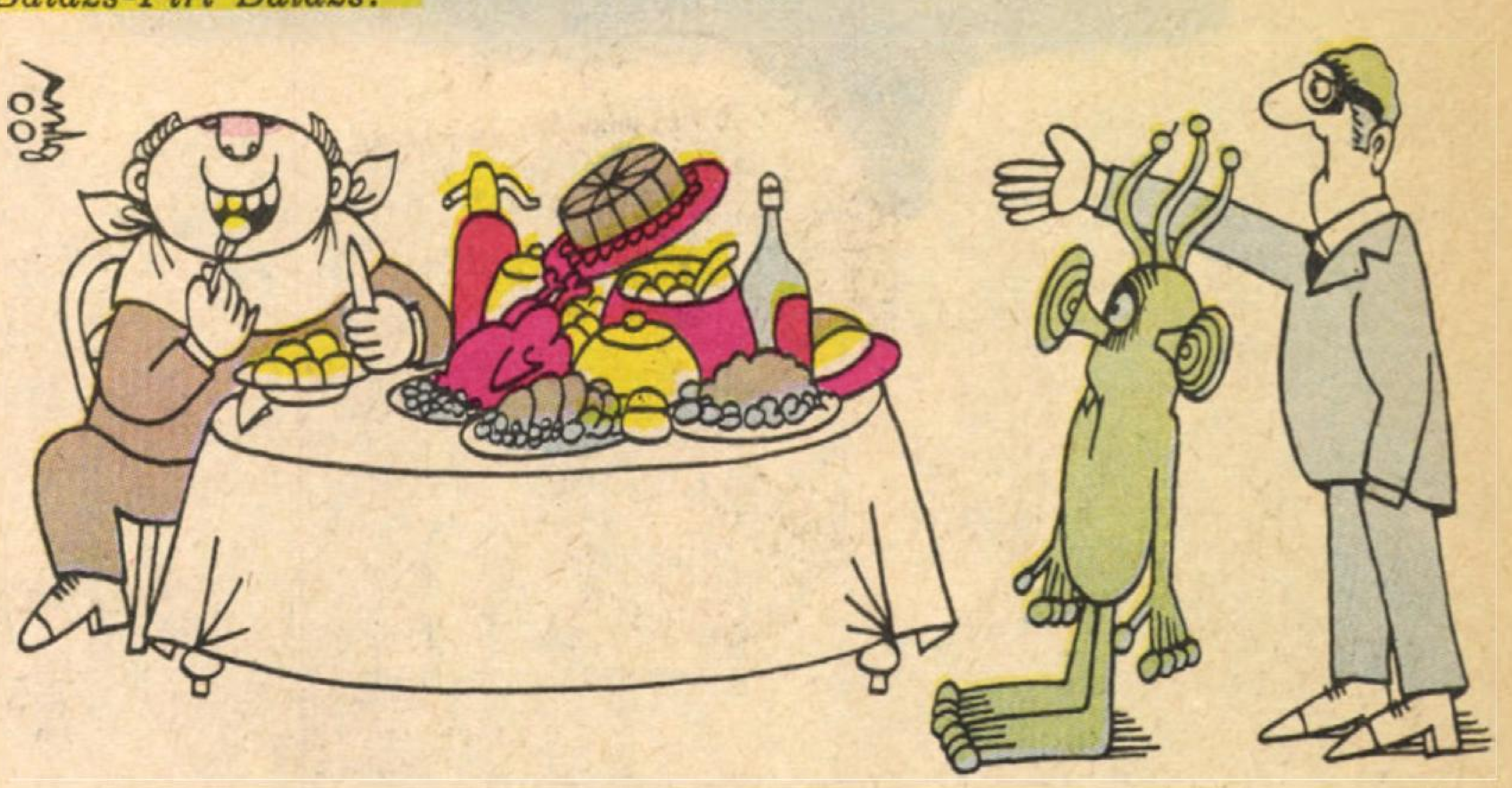
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mit mutatnának meg egy Mars-lakónak?

Várnai György:

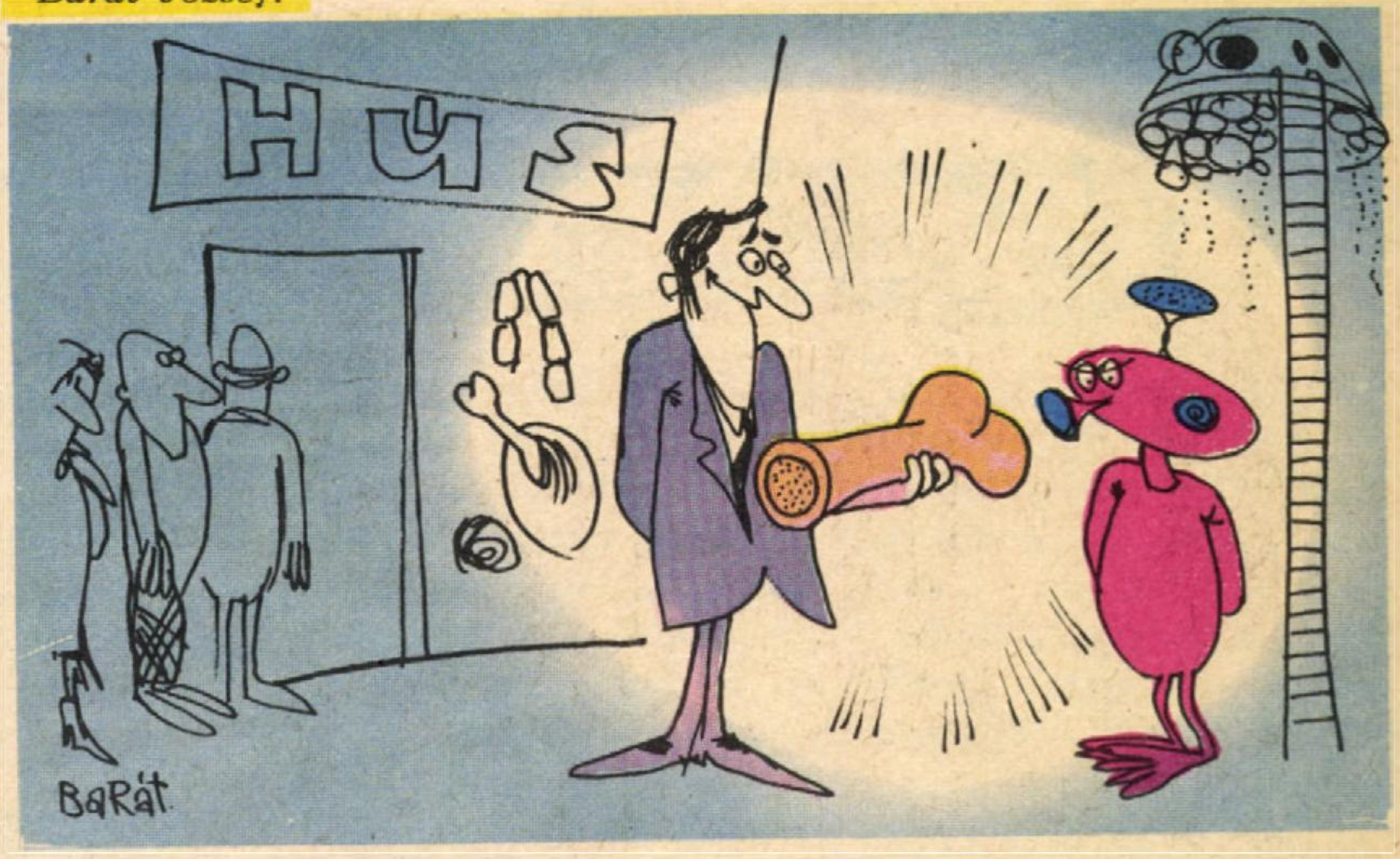
– Egy jellegzetes pesti krátert...

Balázs-Piri Balázs:

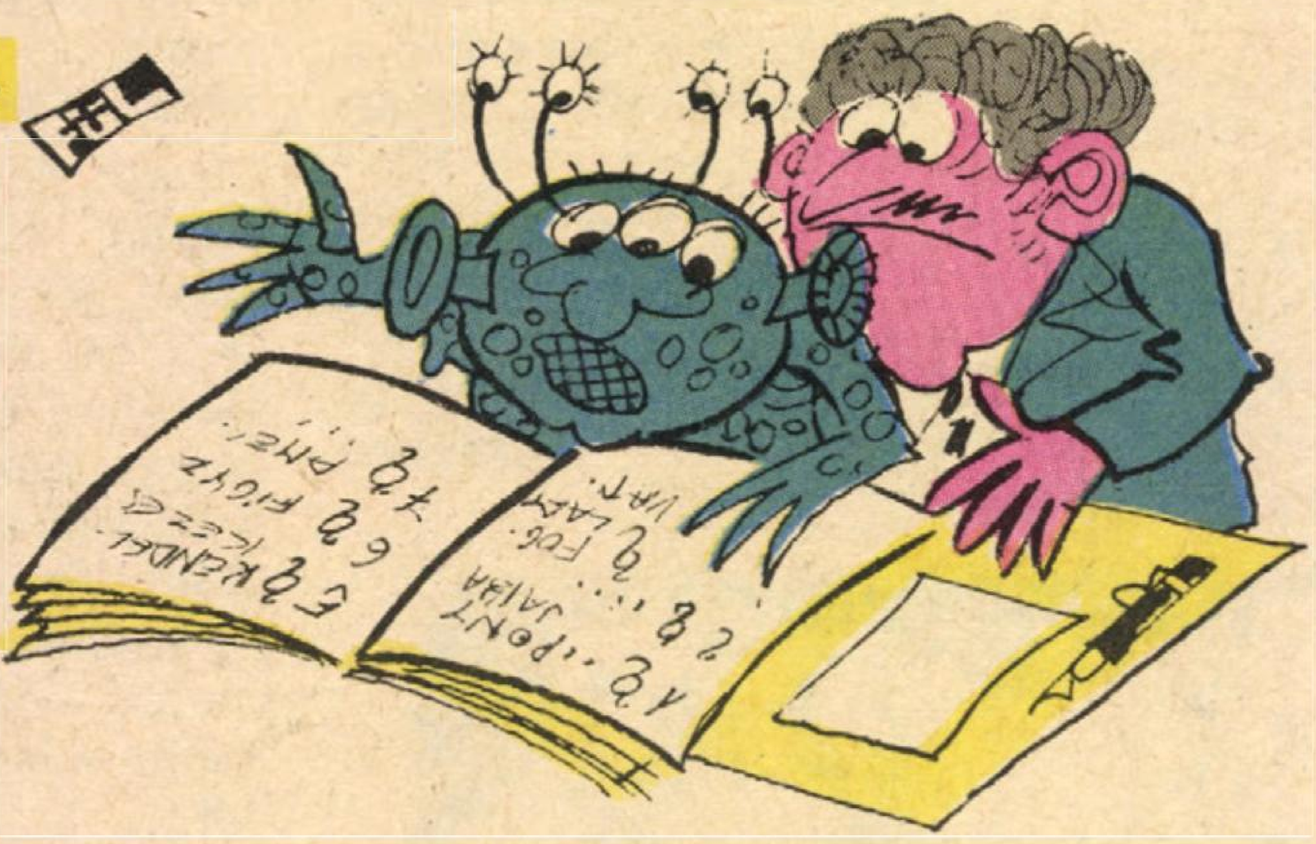
– Megmutatnám, hogy egy magyar ember mennyit tud enni...

Barát József:

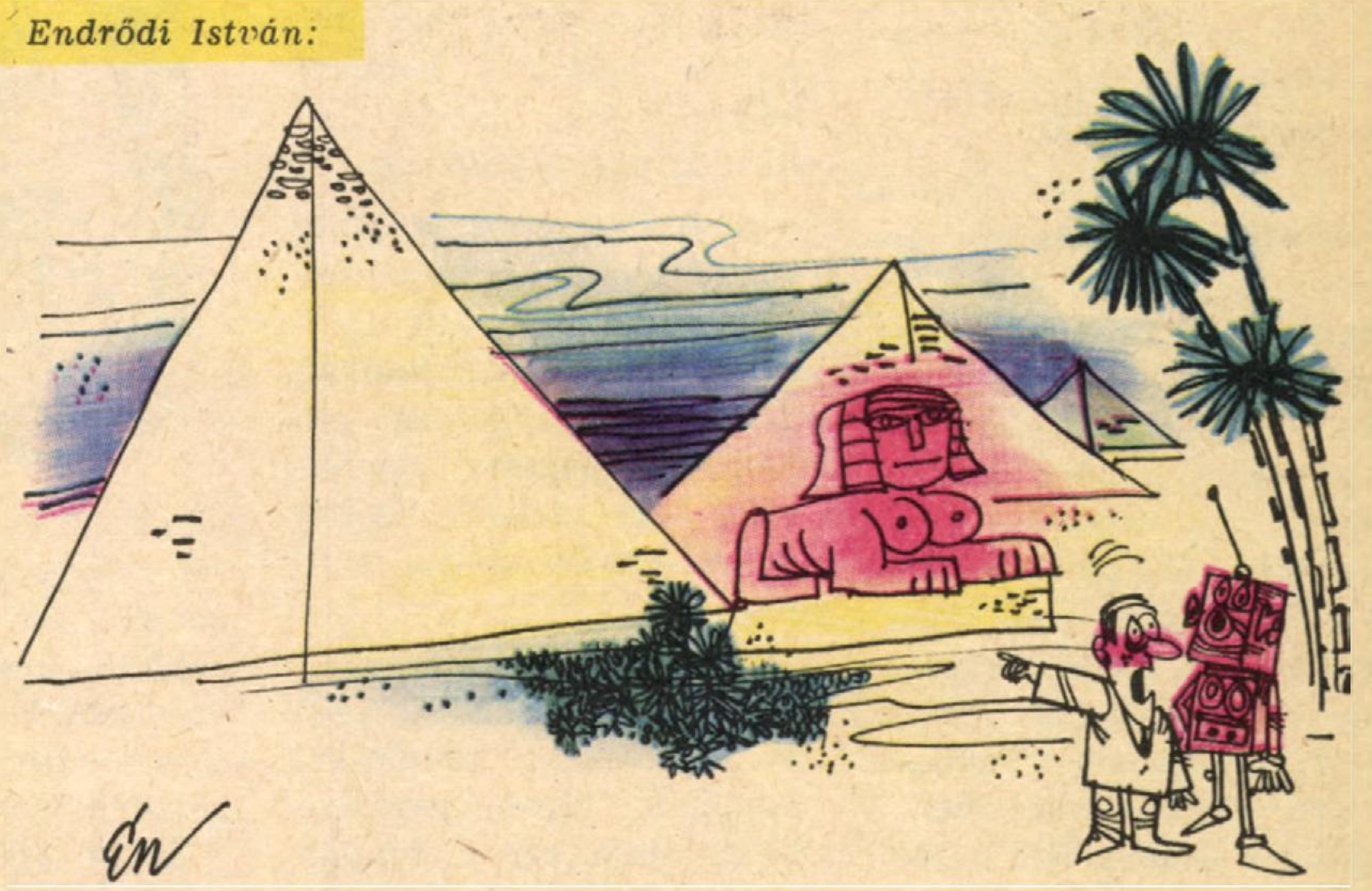
– Ritkaságot, egy jókora velőscsontot.

Fülöp György:

– Az új lakásügyi rendelkezések végrehajtási utasítását. Hátha ő megérti...

Endrődi István:

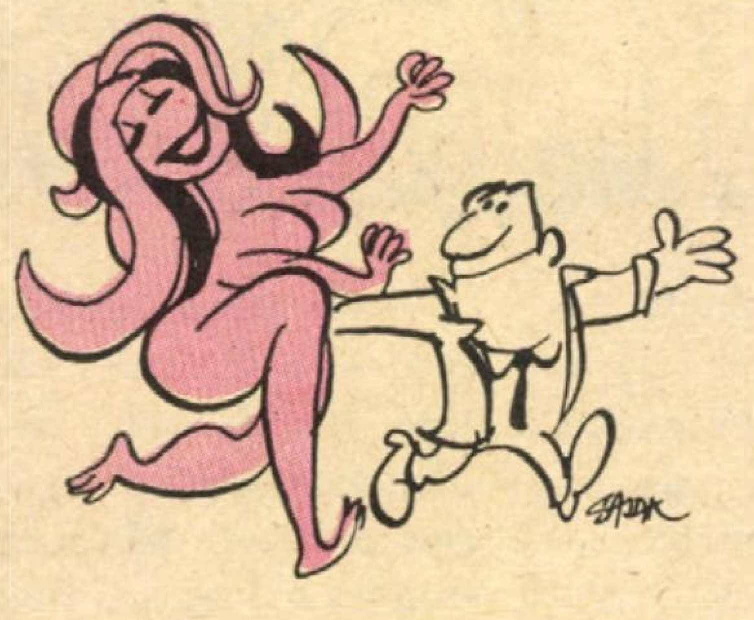

– Nézze, milyen tartósan építkeztek évezredekkel ezelőtt!

Sajdik Ferenc:

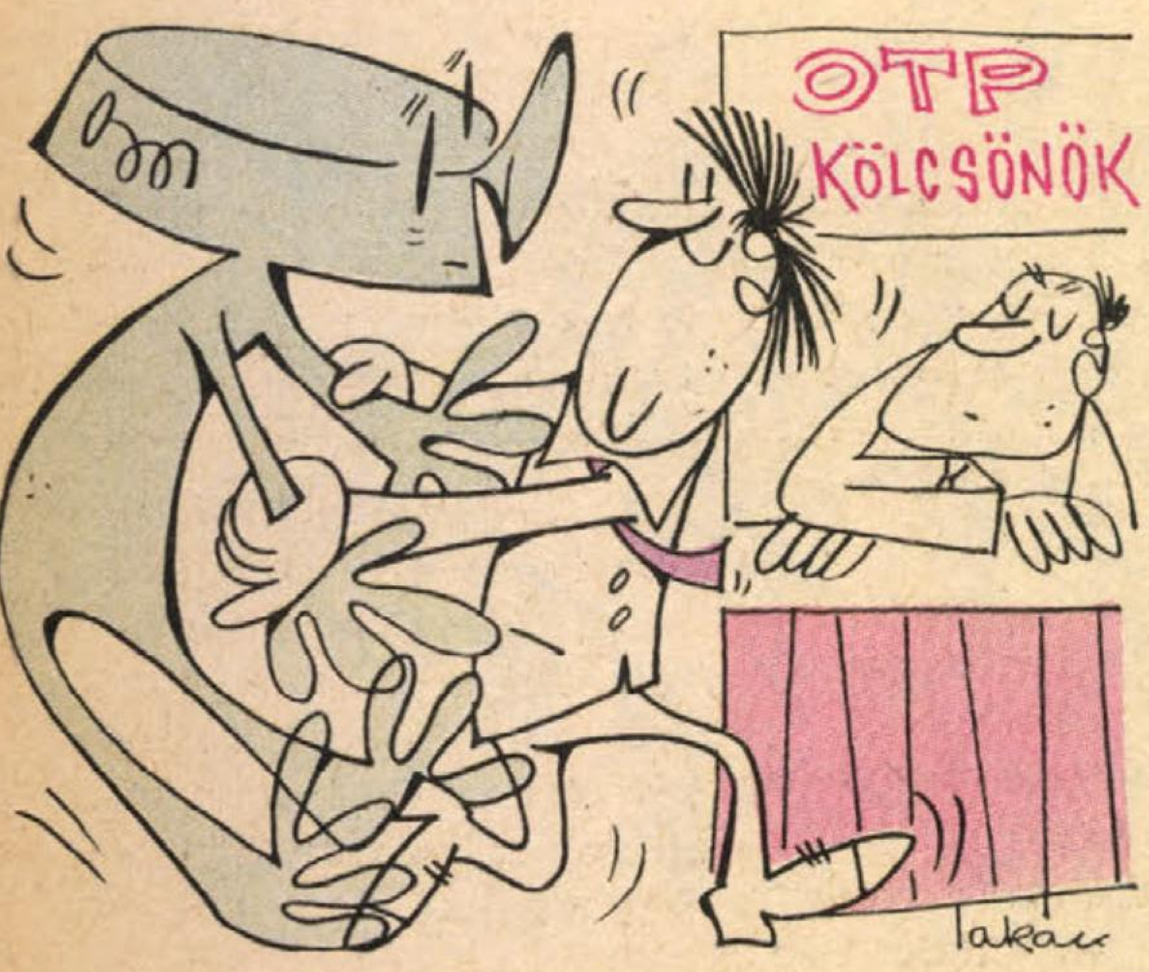

– Ha ilyen, akkor Budapest panorámáját.

– Ha pedig ilyen, akkor a bélyeggyűjteményemet.

Takács Imre:

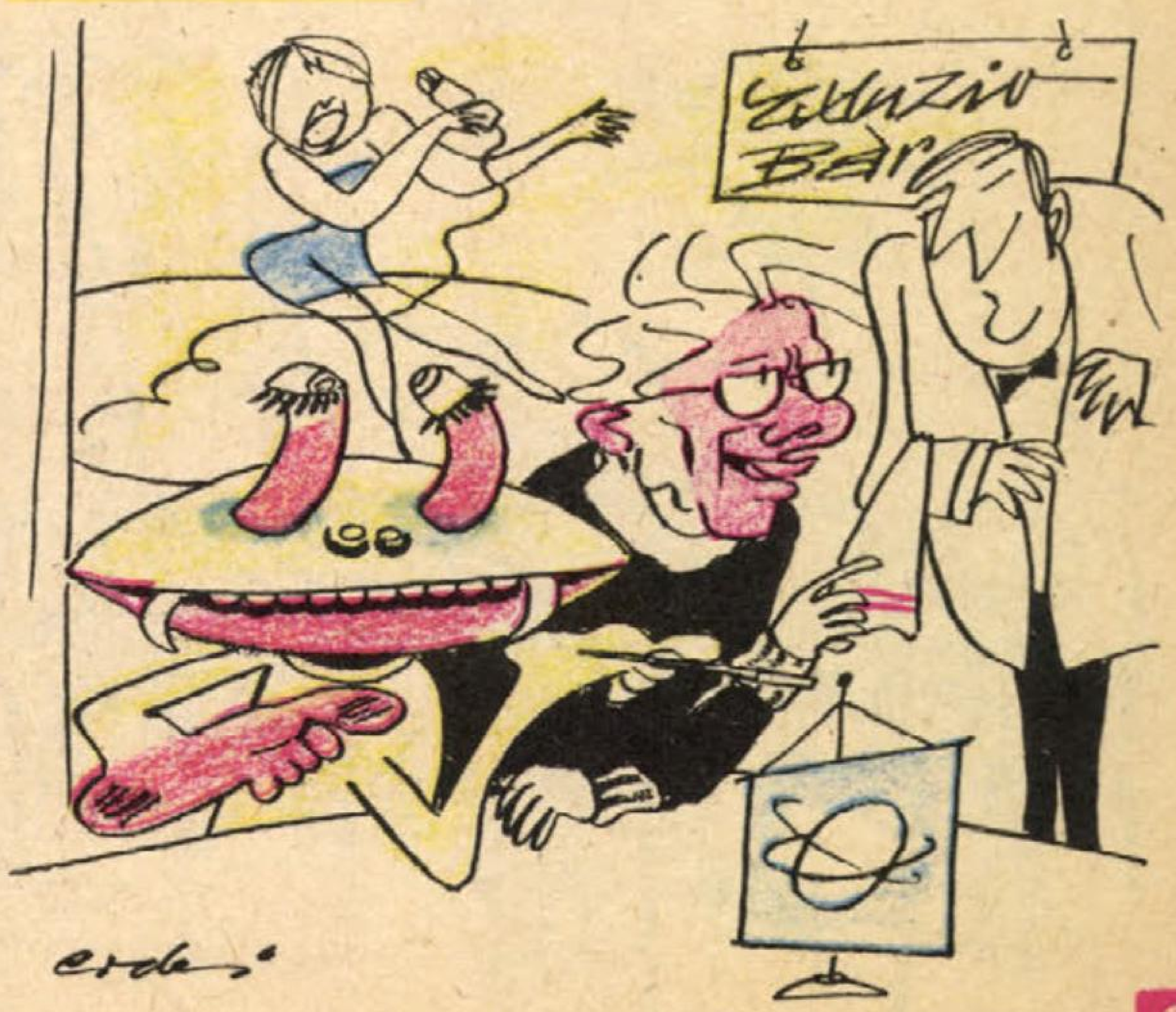
– Beszervezném OTP-kezesnek.

Szűr-Szabó József:

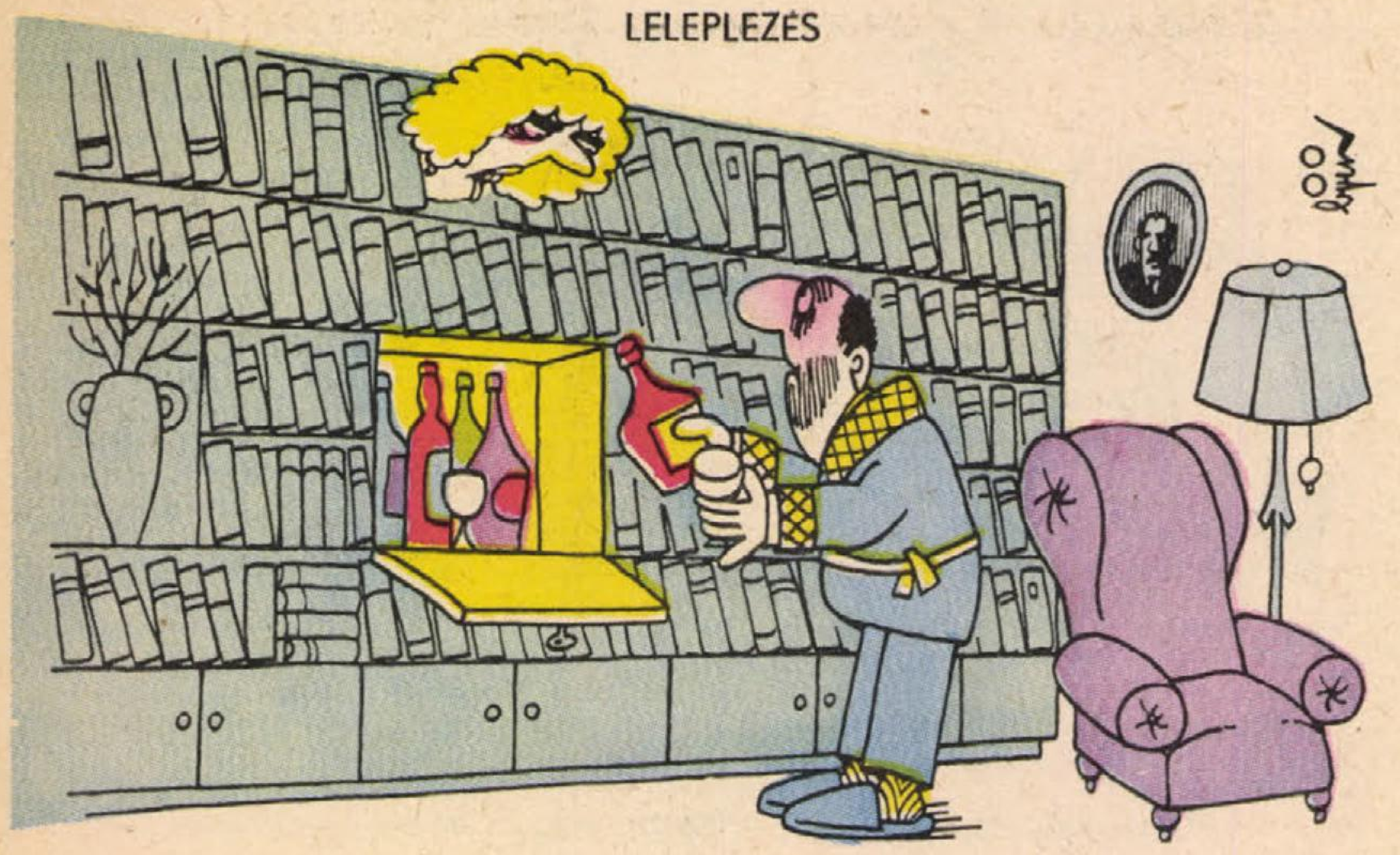
– Egy várbeli étterem árlapját, mert ilyet még biztosan nem látott!

Erdei Sándor:

– Államköltségen mindent.

LELEPLEZÉS

– Szégyelld magad, Elemér! Megígérted, hogy nem iszol többet!

FŐ AZ ETIKETT!

– Az anyukám ragaszkodik hozzá, hogy fehérben esküdjek!

FÓRUMOT SUDLÁKNÉNAK!

Ülök a presszóban Valakivel. Nagyon fontos mondanivalónk van egymás számára, mondjuk is, de hiába mondjuk, még a saját szavunkat sem értjük, pedig tagolva, szépen beszélünk.

A mi hangunkat és a zsúfolt helyiségben ülők hangját ugyanis elnyomja özvegy Sudlákné hangja.

Özvegy Sudlákné harmadmagával ül a presszó közepén és mesél:

— A férj, ez az originál kanadás — harsogja éppen —, ez nem érti a mi európai problémáinkat, pedig másküIönben egy bűbáj, egy egészen rendkívüli, egy olyan tipikus zsentlemen, aki modern, habár annyiban konzervatív, hogy Rollszrojszéja van, mármint neki. Az én drágámnak persze saját Fordja, egy orgonaszín Taunusz, avval viszi a bébit meg a pubit a skulba. Hát a bébi, az én kis Méri-Annabell-Lujzukám... Ha hallanátok, hogy beszél az a kis tünemény angolul...! Perfekt angol, ha hiszitek, ha nem. Jobban beszél, mint én, pedig...

Aznap este színházban voltam, és az előadás szünetében kis társaságommal éppen kezdtük „értékelni" a látottakat, amikor egyszer csak hallom, hogy nem hallok semmit a barátom véleményéből, hanem hallom özvegy Sudláknét.

— A férj, ez az originál kanadás — harsogja éppen —, ez nem érti a mi európai problémáinkat, pedig máskülönben egy bűbáj, egy egészen rendkívüli, egy olyan tipikus zsentlemen... (Lásd, mint fönt!)

Másnap délelőtt az uszodában a harmadik hossztól a huszadikig hallgattam Sudlákné élménybeszámolóját, majd aznap délután a Váci utcában a Vörösmarty tértől a Kígyó utcáig.

Harmadnap a Csemegében, miközben a pénztárnál sorbaálltam, hallottam a rendkívüli, tipikus, bűbáj zsentlemen Rollszrojszéját, valamint a bébinek, a kis Méri-Annabell-Lujzukának az aranyköpéseit eredeti angolban, de a gyöngébbek kedvéért — „amennyire lehet" — visszaadva magyarul.

Ekkor jobban odafigyeltem özvegy Sudláknéra. No, nem a szövegére, hiszen azt már tudtam kívülről, hanem a hangjára, és hallottam, hogy a hangja rekedt. Azután szemügyre vettem őt magát, és láttam, hogy az ajka reszket, a szeme kigúvadt, s egész lényéből csak úgy sír az erőlködés és a meggyötörtség.

— Ó, minő igazságtalanság! — kiáltottam föl egyelőre magamban, de most megismétlem a nyilvánosság előtt —: Minő igazságtalanság, hogy a Rádióban, a Televízióban, az újságokban mindenki szót kap. Van kritikusok fóruma, és van pedagógusok fóruma, és mesélnek az írók, a színészek, a sportolók, csak Sudlákné nem kap szót.

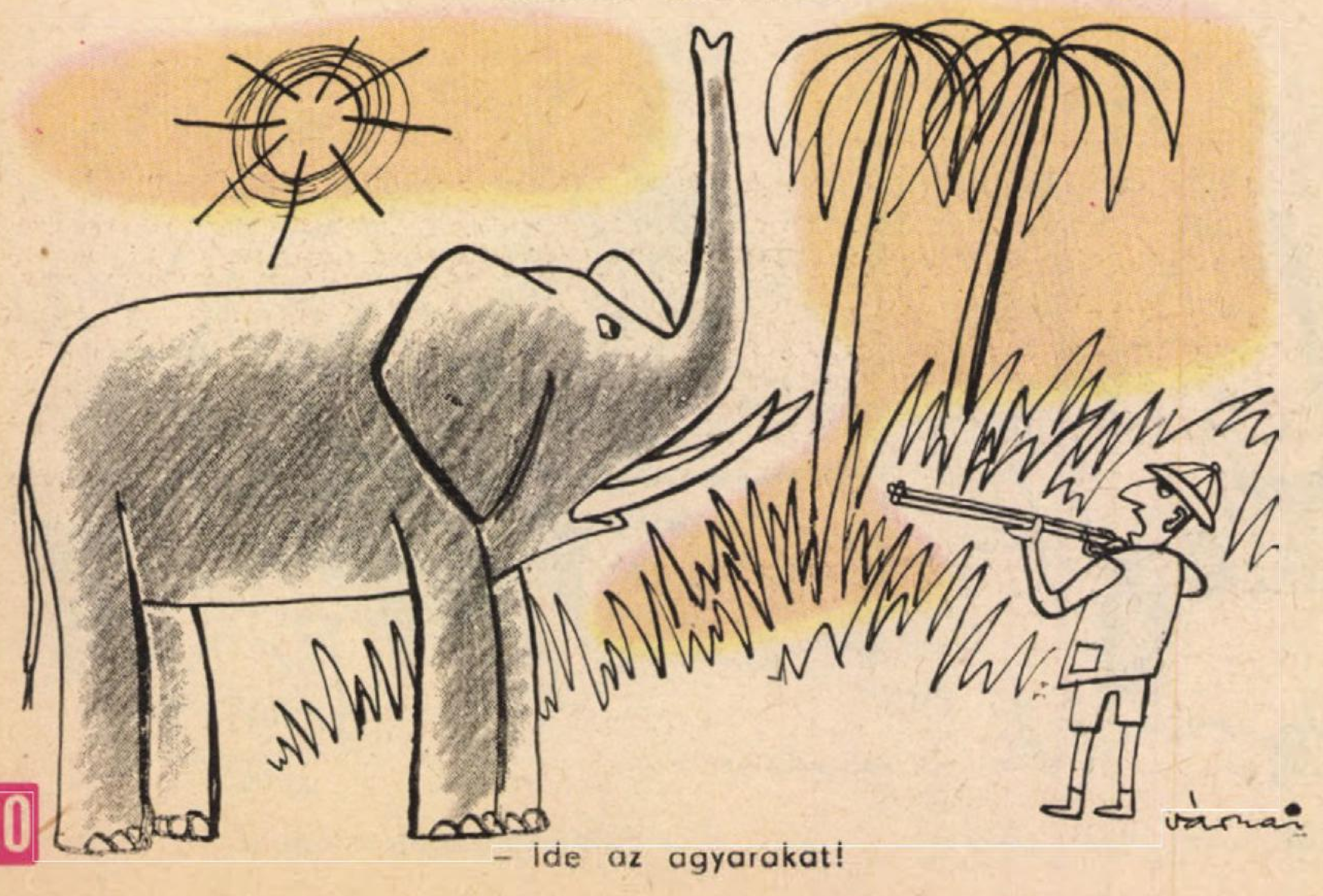
Csak Sudláknénak kell elavult kisipari módszerekkel terjesztenie az ő élményeit. Neki, szegénynek, reggeltől késő estig kell járnia széltében-hosszában a városon meg keresztül és kasul, és mondani, mondani újra, meg ismét, sőt megint az ő élményeit magáról, az övéiről és a világról.

Tessék elgondolkodni ezen! Nincs itt valami ellentmondás? Özvegy Sudlákné haladó ember, aki nem tartogatja önzőn magának az ő élményeit, hanem kollektív szellemben részesíteni kíván belőle mindenkit, de ehhez nem kap segítséget a kollektívától.

Én hát azt mondom, barátaim, ne hagyjuk magára őt, hanem adjunk fórumot özvegy Sudláknénak!

Sólyom László

ŐSERDEI ÚTONÁLLÓ

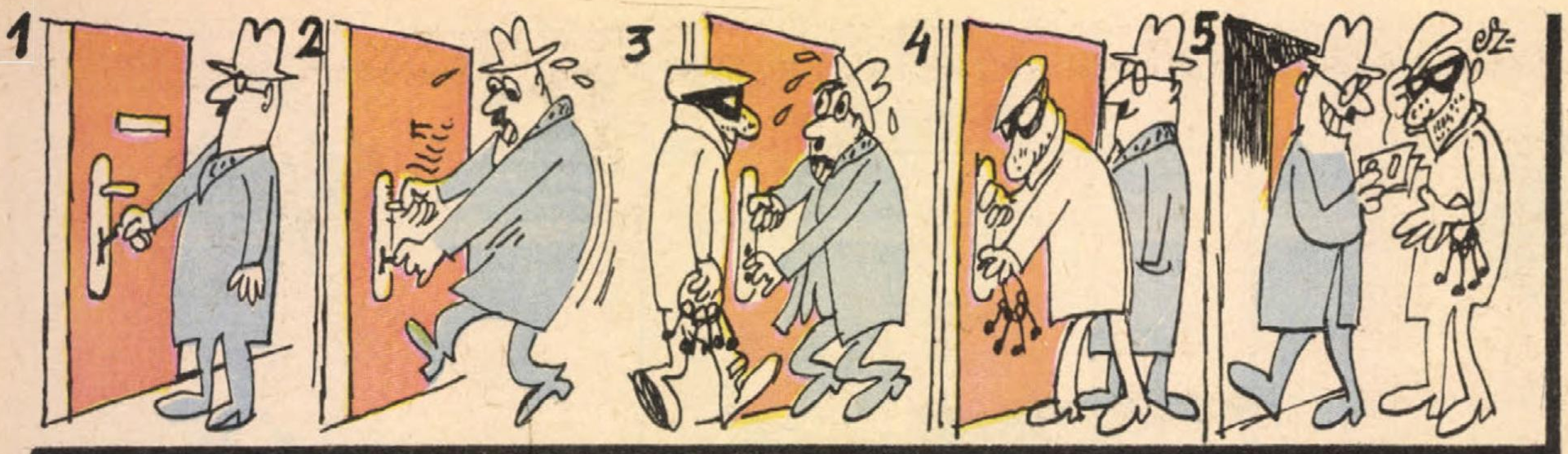
– Ide az agyarakat!

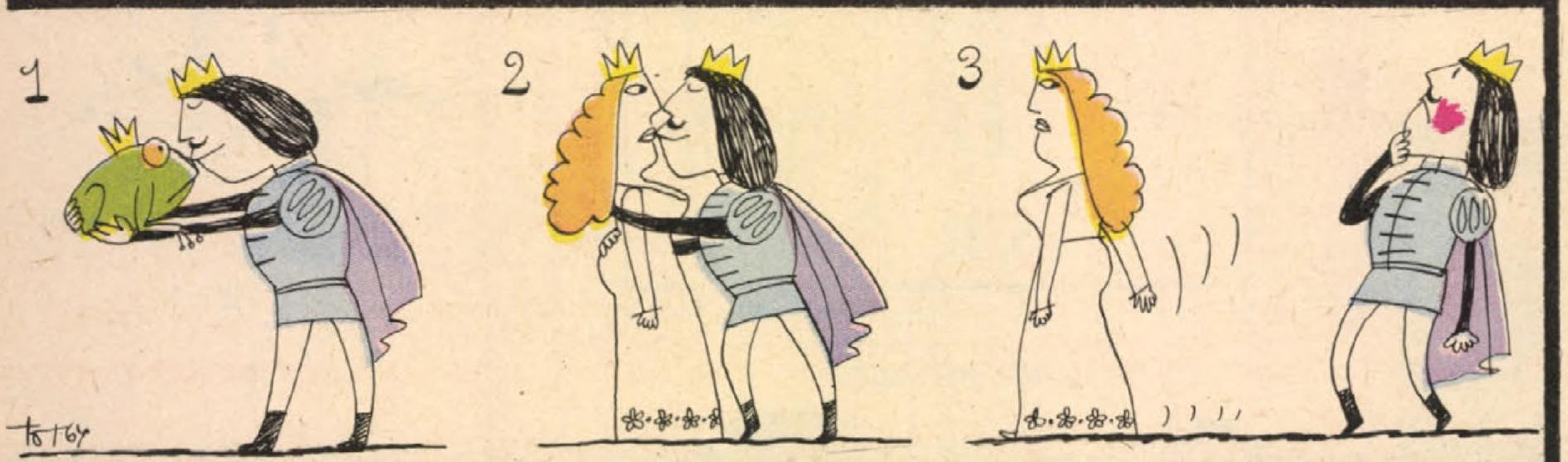
MTK-SZURKOLÓK SLÁGERE

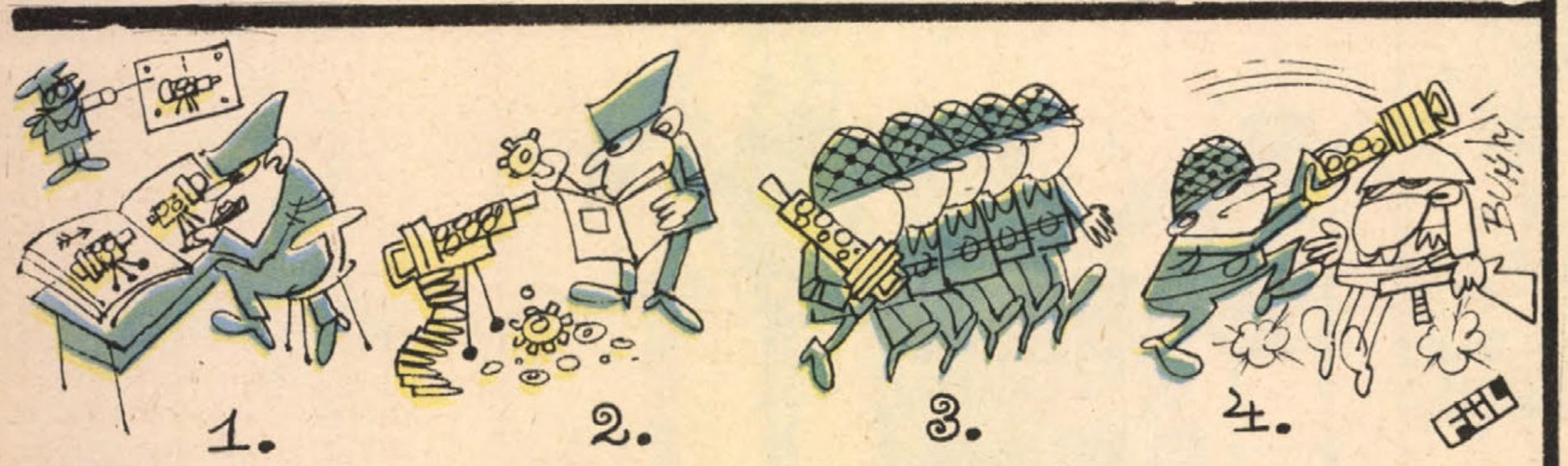

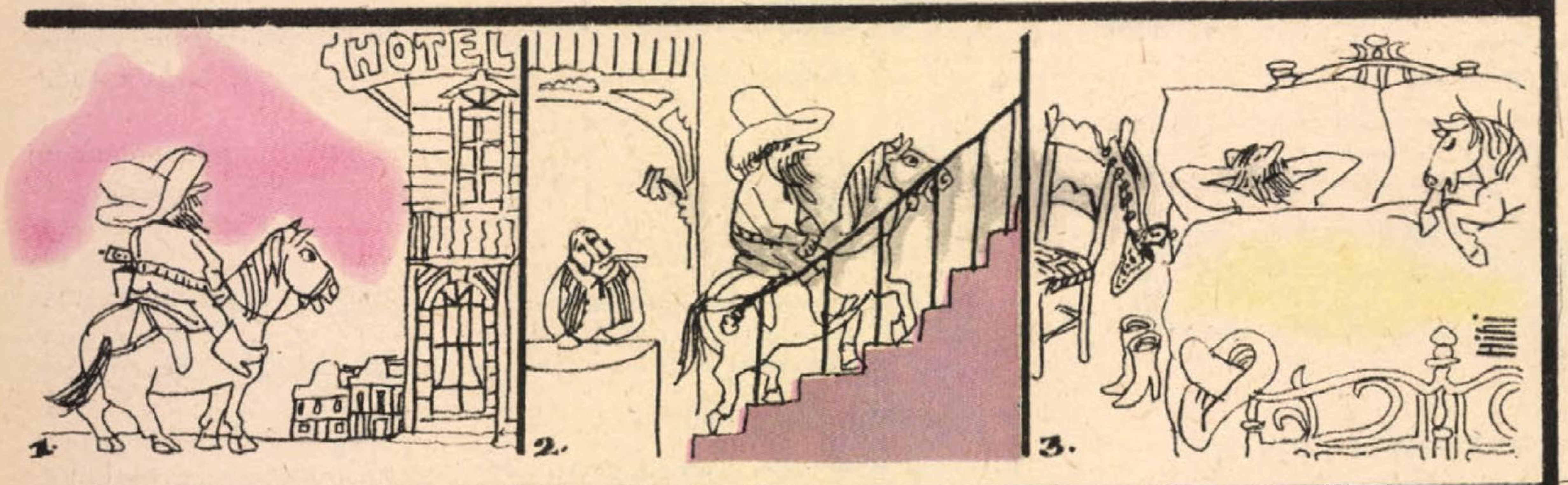
„Most kéne abbahagyni..."

7x1 sztori

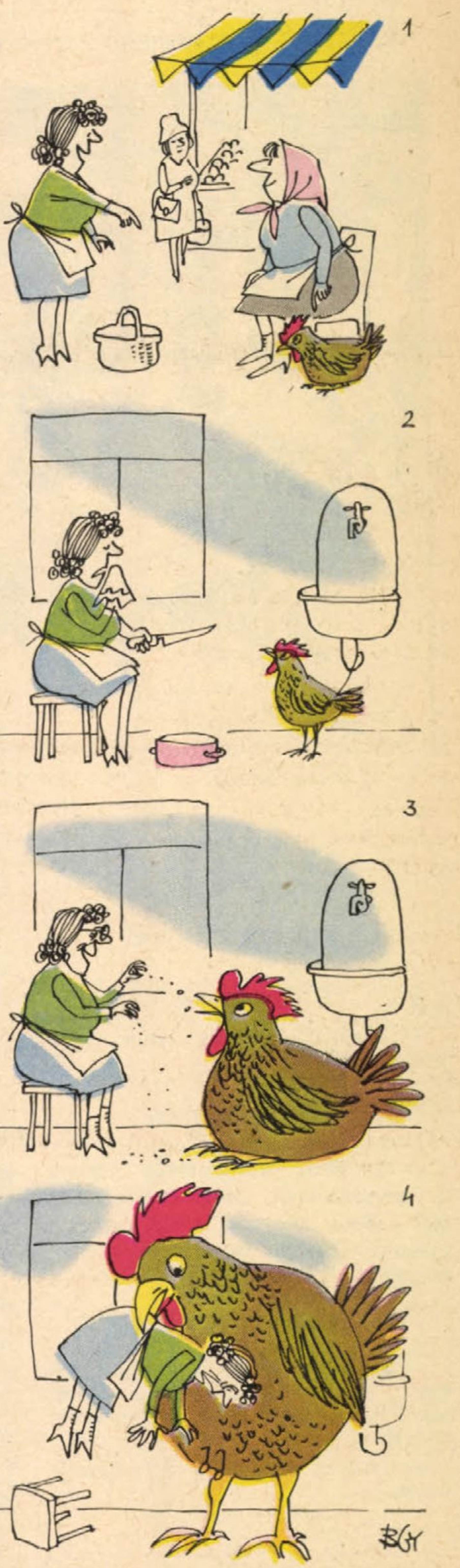

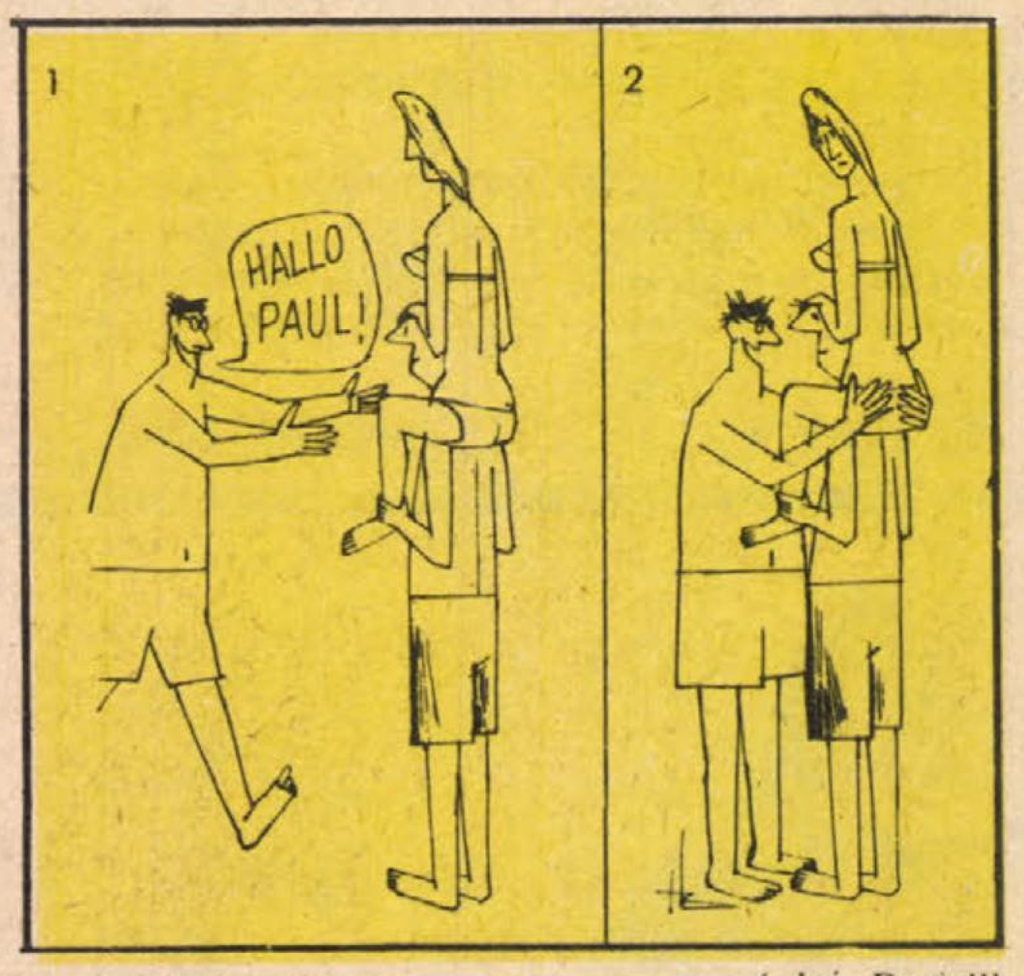

SZŰR-SZABÓ,
TÓT,
FÜLÖP,
HEGEDŰS,
DALLOS,
BRENNER,
BALÁZS-PIRI

IMPORT HUMOR

ÖRÖMTELI TALÁLKOZÁS

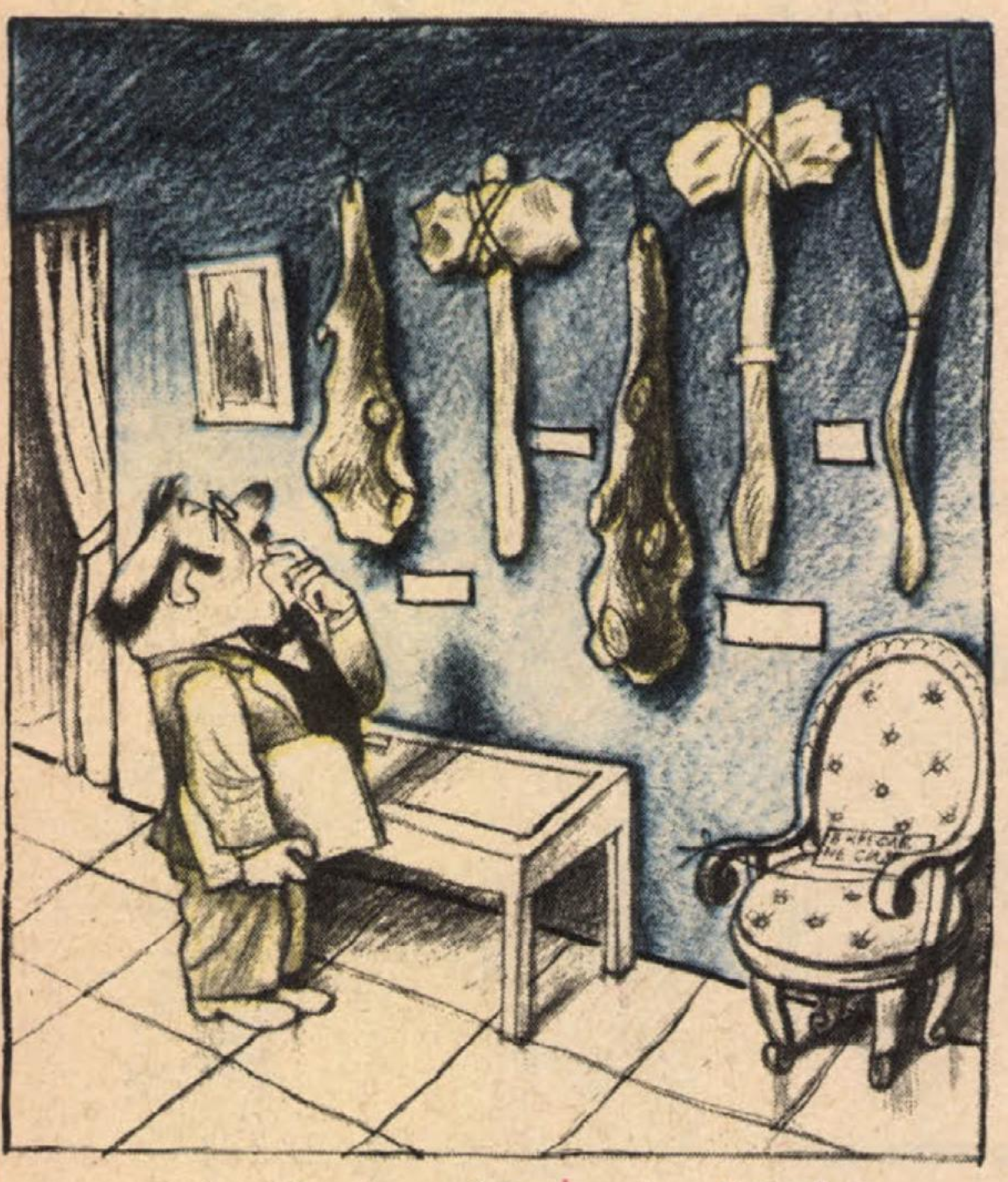

(„Ici Paris")

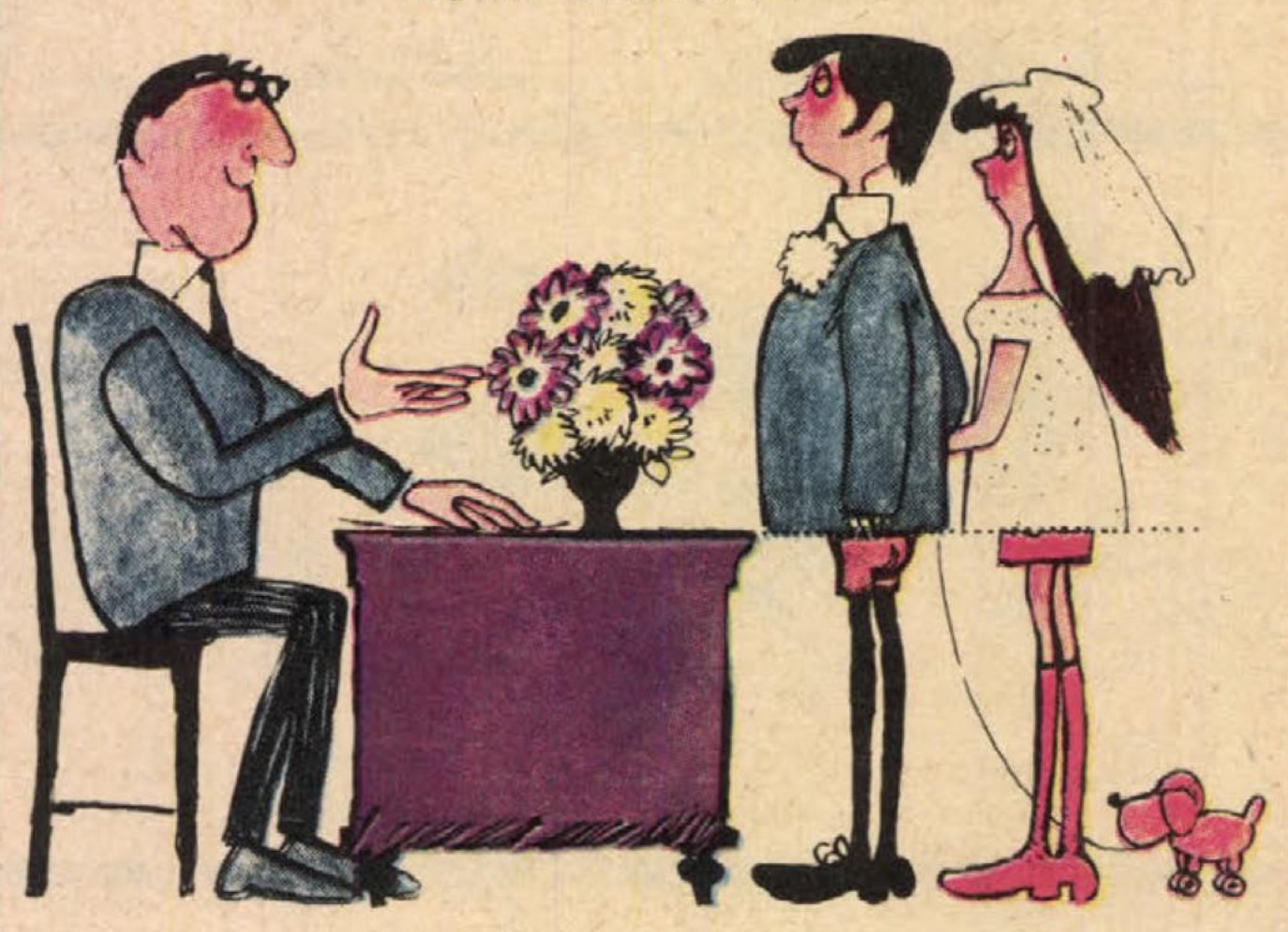
— Mi mindig csak a javadat akarjuk!... („Szpilki", Varsó)

A KRITIKUS SZEMÉVEL

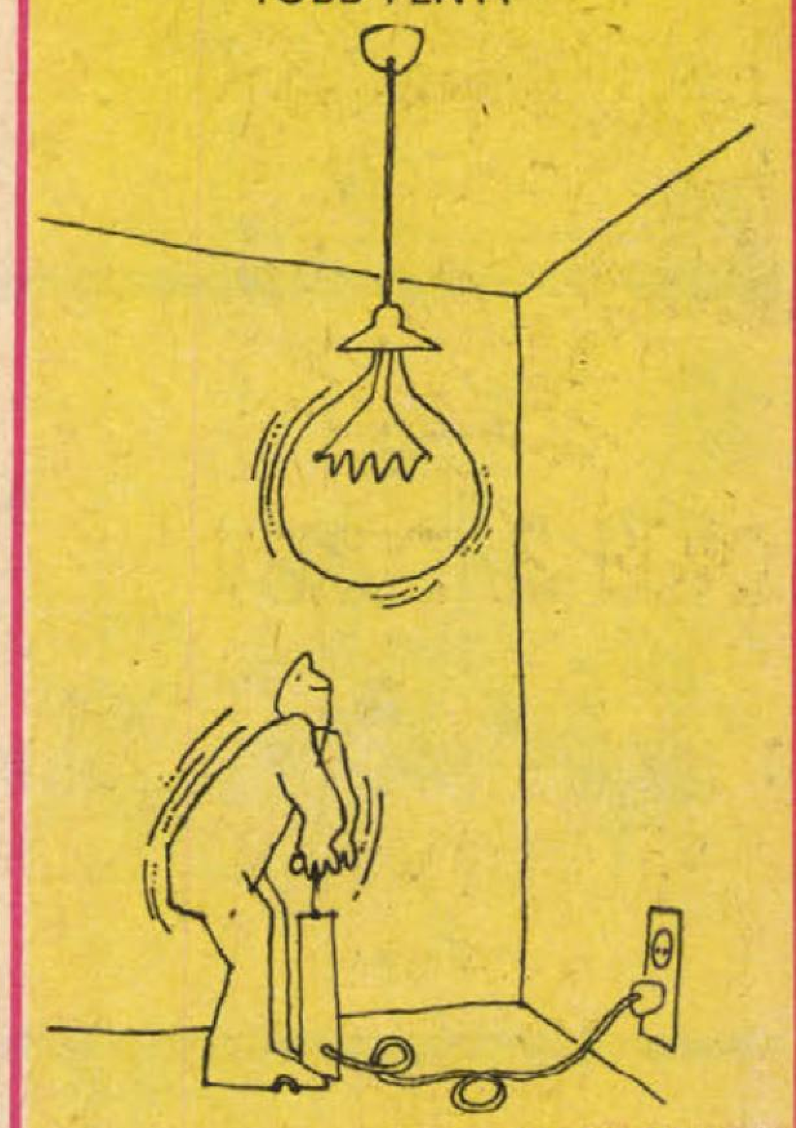
— Úgy látszik, az őskorban is volt irodalom...
(„Krokodil", Moszkva)

KORAI HÁZASSÁG

(„Eulenspiegel", Berlin)

TÖBB FÉNYT

(„Dikobraz", Prága)

SZILÁNKOK

MEGLEPŐ VÁLASZ

— Konyakot, bort, sört? Mit iszik?

— Kizárólag pertut iszom. Bármilyen itallal.

AGGODÓ SZÜLŐ

— A fiam felmentését kérem a testnevelési órák látogatása alól. Nem akarom, hogy agyonstrapálja magát. Ő ugyanis a tornatanár.

ILYEN IS VAN

— Figyelmeztetem, hogy 18 éven aluliak este 10-kor nem tartózkodhatnak ezen a szórakozóhelyen.

— Tudom, de én a felszolgáló vagyok...

FIGYELMES UDVARLÓ

— Engedje meg Jucika, hogy a születésnapjára átnyújtsam ezt a csokor rózsát.

— De hiszen az én születésnapom márciusban lesz.

— Tudom. De addigra mi már rég összevesztünk.

HIRDETÉS

OLYAN PARTNERT KERESEK, AKIVEL EGYELŐRE CSAK LEVELEZNÉK. KÉSŐBB MÉG AZT SEM.

AVATÁS

— Most amikor ünnepélyesen megnyitom az éttermet, bejelentem, hogy záróra van!

SZOKNYAVADÁSZ

— Azt mondtam Mancikának, jöjjön fel hozzám, nézze meg a bélyeggyűjteményemet.

— Feljött?

— Fel. Ennek negyven éve. Azóta nem tudom kitenni a lakásból.

TELEK

Brahovácz meséli:

— Ha három telkem lenne, a kormányrendelet szerint, 1972 december 31-ig két telken túl kellene adnom. De hála az égnek, semmi gondom, mert egy telkem sincs...

G. Sz.

PILLANATKÉP

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Tanulóváróterem? Mókás!

(A zalaegerszegi vasútállomáson fotózta Kristály Lászlóné, soproni olvasónk)

Festék? Itt? Bizony elkelne néhány kiló

(Gödöllőn fényképezte Samu Mihály)

közlekedni. A TIT ebben is segített: meghirdette a közlekedési Ismeretek terjesztését, s eddig már több, mint ezer előadás hangzott el e témában, a hallgatók száma pedig elérte a négyezret. Az eredmény sem maradt el: az előző évhez viszonyítva valamelyest csökkentek a közúti balesetek.

Előadásonként négy néző! Csúcseredmény. Ezek szerint a TIT-előadások látogatottsága megközelítette az NB I-es labdarúgó-mérkőzésekét!

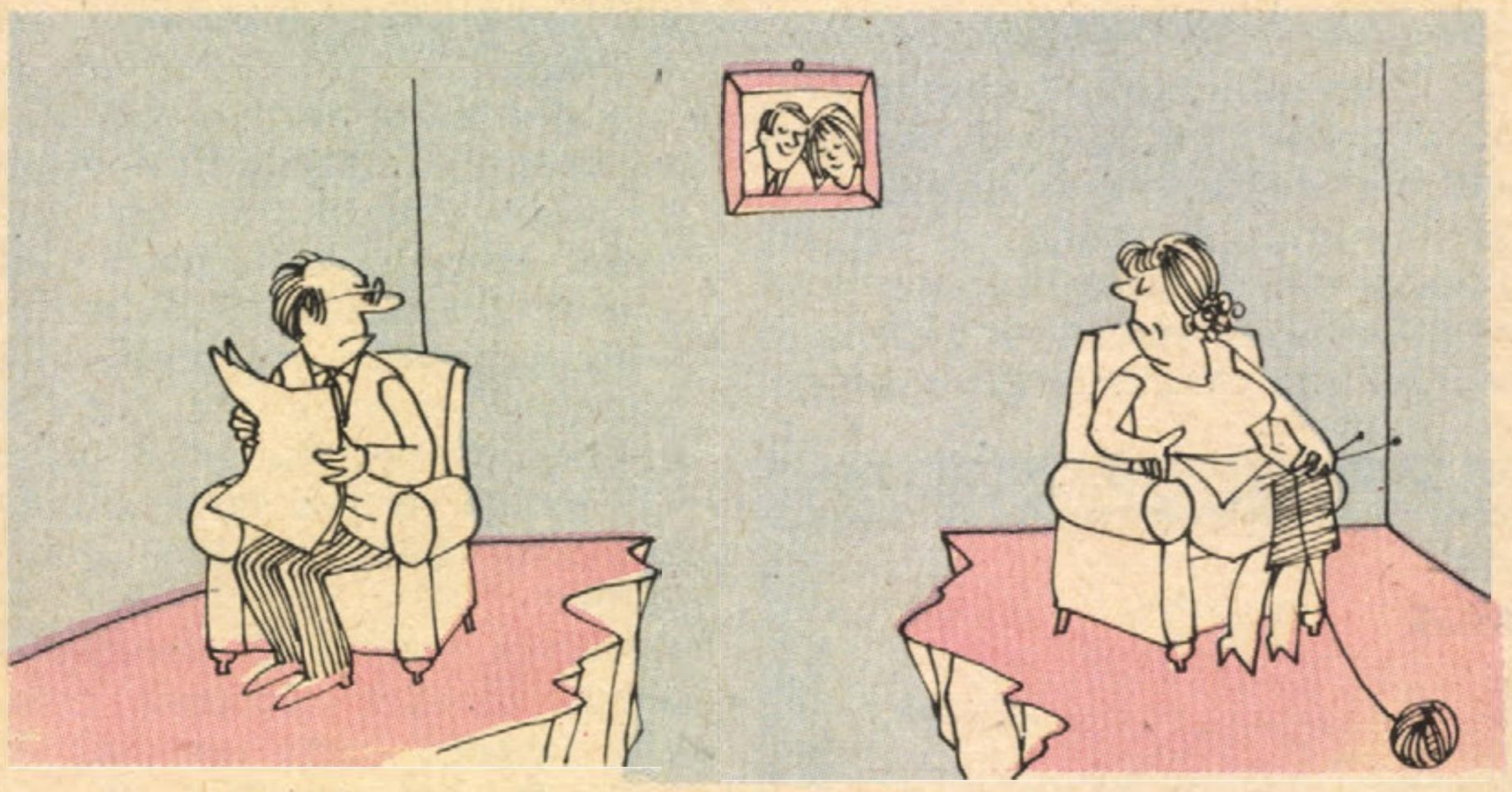
(A Dunántúli Naplóból nyírta Kovács János, beremendi olvasónk)

Itt aránylag ritkán alakulhat ki forgalmi dugó

(Nyergesújfalun fotózta Szalai István nagykanizsai olvasónk)

ROSSZ HÁZASSÁG

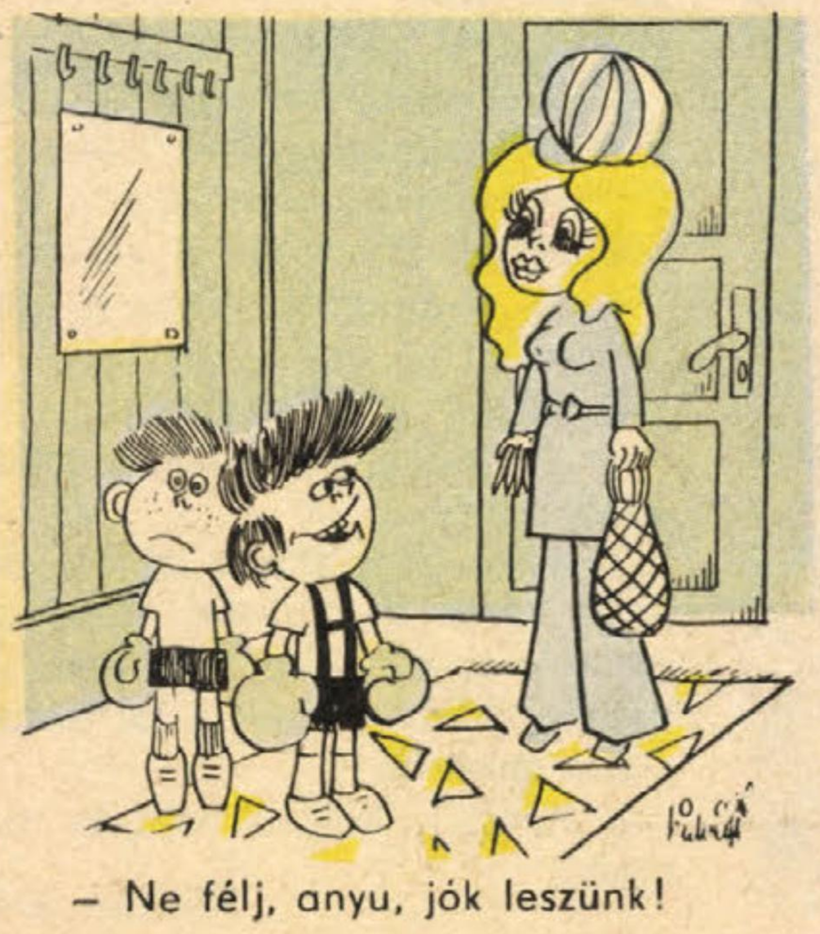

A FŐNÖK DIKTÁL

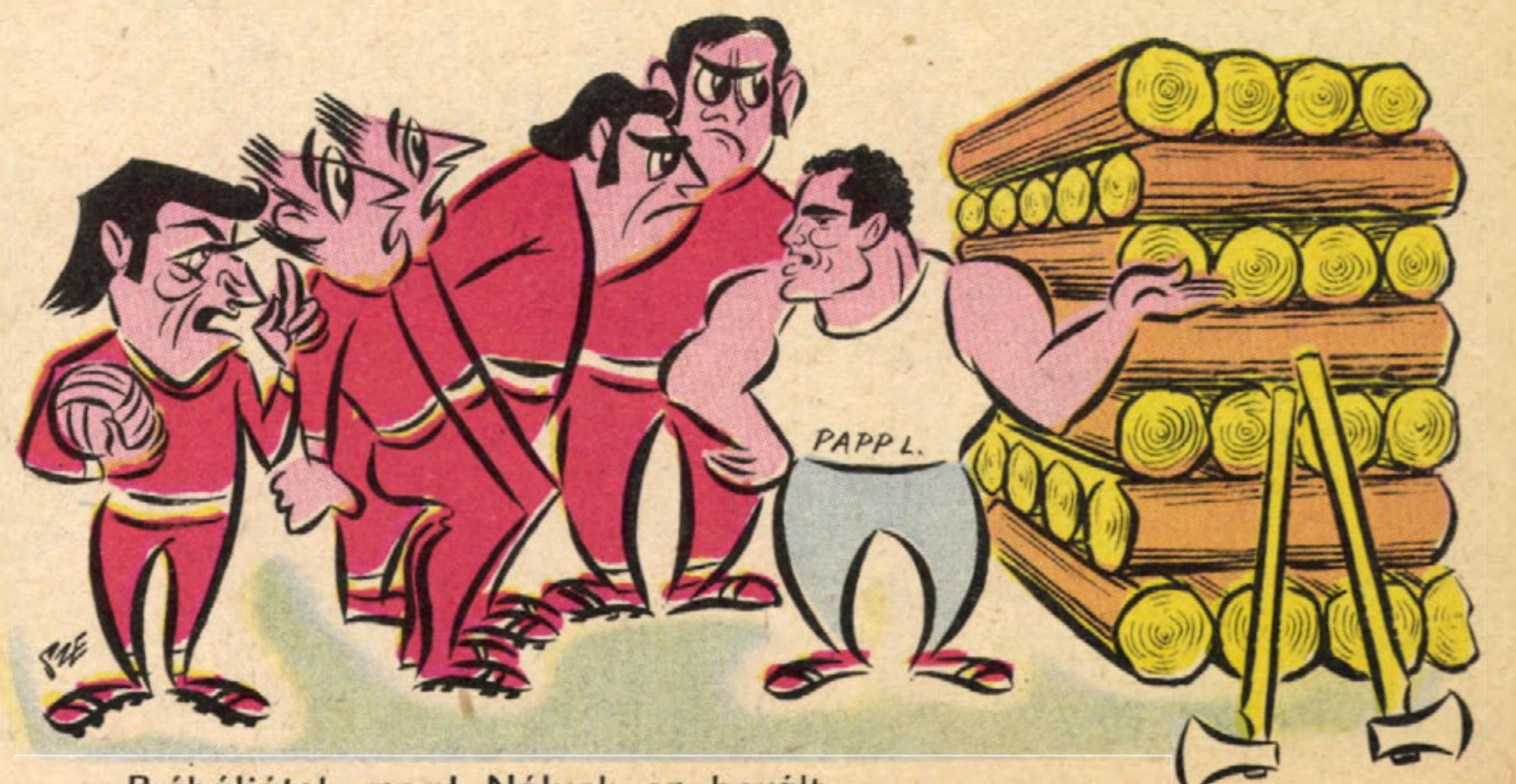
– Írja, kisasszony!

MINDENT A MAMÁÉRT!

– Ne félj, anyu, jók leszünk!

FAVÁGÁS

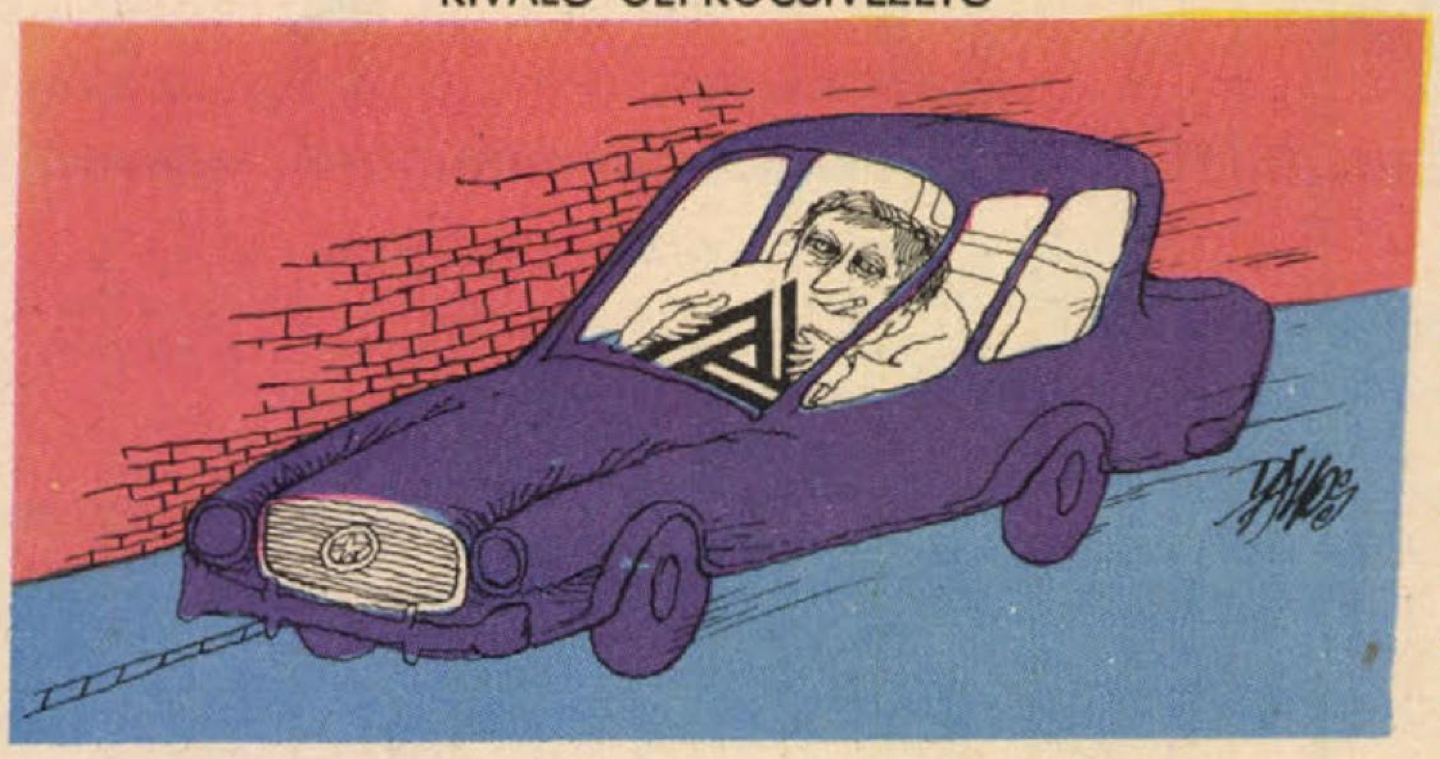
– Próbáljátok meg! Nálunk ez bevált.
– Mi, focisták, csak puhafát vállalunk!

MÁRKA

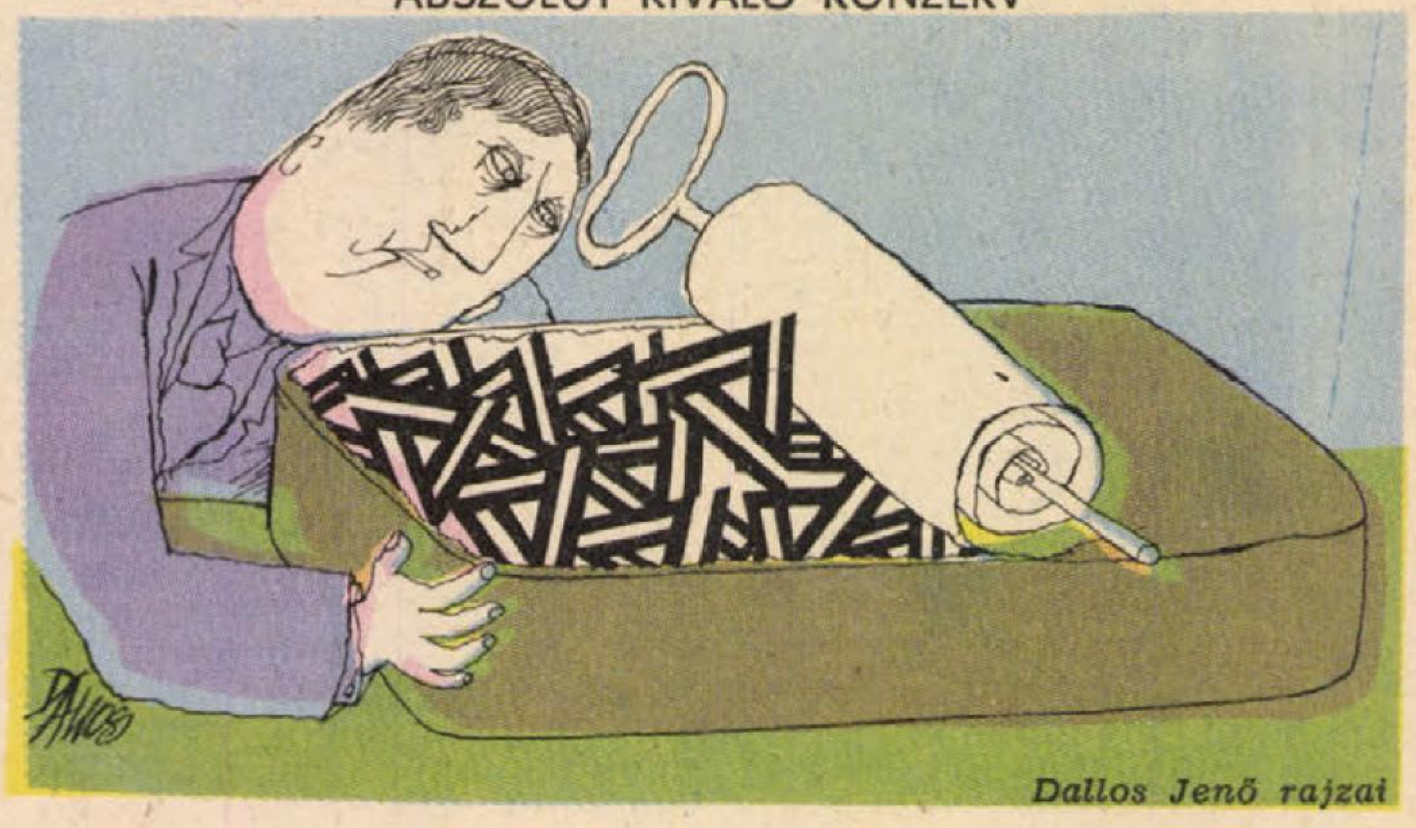
KIVÁLÓ SZOBAFESTŐ

KIVÁLÓ GÉPKOCSIVEZETŐ

ABSZOLÚT KIVÁLÓ KONZERV

Dallos Jenő rajzai

Ludas Matyi

ÜZENI

Többek érdeklődésére közöljük, hogy a Ludas-évkönyv keresztrejtvényének megfejtéseként elegendő csak a vízszintes sorok megfejtését beküldeni.

IRÁNYÍTÓ SZÁMOK

– A feleségem a hátamra akasztotta az irányító számomat, hogy tudják, hova kell engem hazavinni!

LEÁNYKÉRÉS

– Akarod, hogy ezentúl közös irányító számunk legyen?

FURFANGOS SRÁC

– A tanító néni üzeni, hogy írd alá, ez lesz az irányító számunk!

JÖN A GYEREK

Kovács Ibolyka, jelenleg Bánatos Jenőné parázs vita középpontjába került. Elújságolta ugyanis rokonainak, ismerőseinek és munkatársainak, hogy azt gyanítja: ifjabb Bánatos Jenő, esetleg Ibolyka, jövő ilyenkor az örök csecsemőszokások szerint, már bömbölni fog.

— Meg vagytok bolondulva — mondta anyósa, idősb. Bánatosné bánatosan — Itt akartok lakni a nyakunkon egy üvöltő bébivel? Albérletet pedig úgysem kaptok gyerekkel. A lakásotok pedig talán a gyereketek lakodalmára lesz kész. Legyen eszed, lányom, gondold meg!

Ibolyka ibolyakék szeme könnybe lábadt. Hamarosan felsugárzott azonban, mert a szomszédjuk, bizonyos Olvasott Péterné a következőket mondta:

— Fütyülj az anyósodra. Gyalázat lenne, ha te is a tipikus antianyák közé sorakoznál. A hazának gyermekre van szüksége, minden házaspár helyett háromra: kettőre pótlásnak, egyre plusznak. Legjobb, ha mindjárt ikrekkel kezded.

Ibolyka napokig mosolyogva járkált, ám szembekerült főnökével, Mindentagyárért Bélával.

— Ibolyka kartársnő, nagyon örülök a családi eseménynek, de meg kell mondanom, hogy a legrosszabbkor történt. A maga munkájára szüksége van az üzemnek. Már több mint kétszázan maradtak otthon az izé... a gyerek miatt. Ezt nem engedhetjük meg magunknak. A gyár nem bírja sokáig a rengeteg gyermekgondozási segélyt fizetni, s közben nélkülözni a munkaerőt. Töprengjen el ezen, hiszen brigádtag.

Ibolyka egészen addig szipogott, amíg szembe nem jött vele a gyárudvaron Szakszervezet Lajosné.

— Hallom a nagy újságot, édes lányom — mondta lelkesen. — Helyes! Nem véletlenül találták ki a gyermekgondozási segélyt. Élj vele, légy nagyon boldog. Három év, életed három legszebb éve, egy kacagó aprósággal, ez igen!

Ibolyka táncolva, boldogan ment hazáig. Öröme nem tartott túl hosszú ideig, mert összefutott Tanács Károllyal.

— Felelőtlen vagy — mondta neki az öreg. — Nyakra-főre jönnek a gyerekek, közben már előre tudhatnátok, hogy ha a három év letelik, jönnek a bölcsőde-óvodagondok, később a napközi... Hová teszed a gyereket három év után? Az anyósod ne nevelje! Csak ósdi babonákkal tömné meg a fejét. Gondolj a gyerekre, fiam, mielőtt csak úgy szülnél.

Ibolyka megint elkeseredett, hullottak könnyei zápornak módjára, alig lehetett megvigasztalni. Végül Lélek Benőné csapott le rá.

— Megver az isten, ha elölöd a gyereket!

Ajaj Pál pedig így beszélt:

— Levegőszennyezés, atombomba, füstköd és smog, ebbe akarsz te egy ártatlan lelket belelökni?!

Falvédő Benedekné viszont:

— A legnagyob öröm a gyermek, üdvösség!

Kékfény Isvánné meg:

— A mai gyerekekből mind bűnöző lesz!

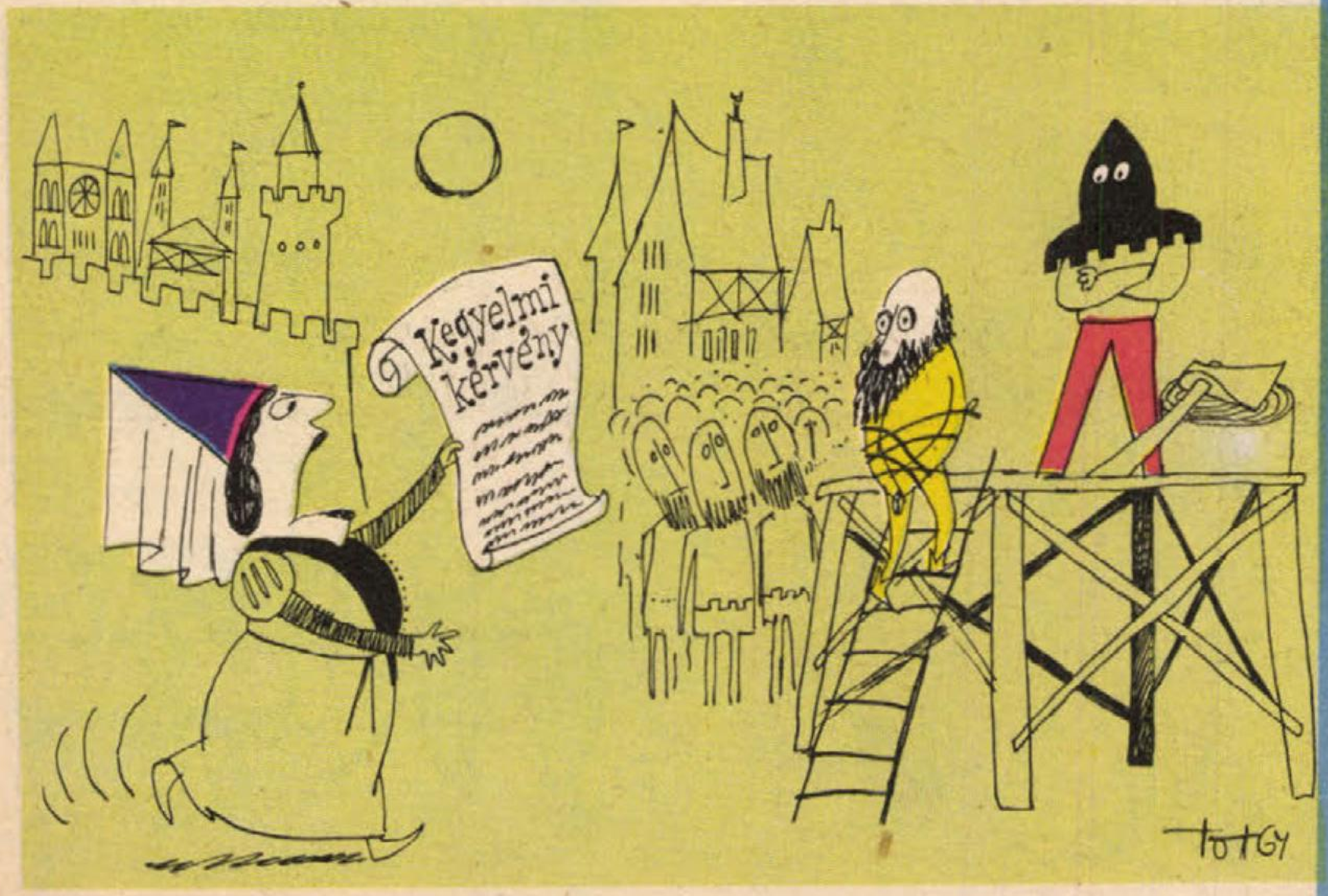
A vitát egyébként ifjabb Bánatos Jenő zárta le. Kilenc hónapig hallgatta a szöveget a feje felett, végül határozottan megálljt parancsolt.

Azt mondta:

— Oááá! Tessék engem tisztába tenni!

Flórián Zsuzsa

A FELEDÉKENY EMBER

– Egyszer még a fejedet fogod elhagyni!

HALLO'

Cseng a távbeszélőm. Felveszem és mondom:
„Leszkai-lakás." Férfihang: „Halló!"
Leteszem rögtön. Százezer a dolgom.
Tévesen kapcsolt, az nyilvánvaló.
De csöng azonnal. „Leszkai-lakás itt."
„Halló!" szól ismét az a nagy-eszes.
Teszem le tüstént. Buta hallózásit
minek hallgassam? Nem engem keres.
Jaj, máris csendül! Veszem: „Milyen számmal
óhajt beszélni?" „Leszkai?! Te vagy?!"
S megtudom, hogy egy régi osztálytársam
hallózott! Zsong szív, felzsibong az agy!
Rejtelmes nyolc év: édes-keserű nedv!
Kik együtt itták, örök rokonok!
Több, mint rokonság, s akkor is rokonszenv,
ha tán utálta egymást két tulok.
„Csakhogy felhívtál, drága Eckibecki!
Mit szólsz, hogy' elszállt negyvenhét tavasz!
De mondd: mért kellett ‚halló'-t nyekeregni?
Hülye maradtál?" „Te pedig pimasz!"

Leszkai András

RÉBUSZ

244. rejtvényünk megfejtése:

CSATATÉR

A 100 forintos díjak nyertesei:
Dr. Fajcsek Magda, Bp. VIII., József u. 36.
Hommer Lászlóné, Jászapáti, Petőfi u. 14.
Dr. Csics István, Bp. VII., Rottenbiller u. 10.

245. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket — kizárólag levelezőlapon — erre a címre kell legkésőbb november 20-ig beküldeni: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A HÉT BŰNÜGYI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Gondoltam, ha már Manci a másé lett, legalább ez a zsák karóra legyen az enyém!

– Hohó! Maga lopja a vasat?
– Mit izgul? Mindjárt visszahozom a főbejáraton!

– Kár. Pedig ez lett volna a legnagyobb kasszasikerem!

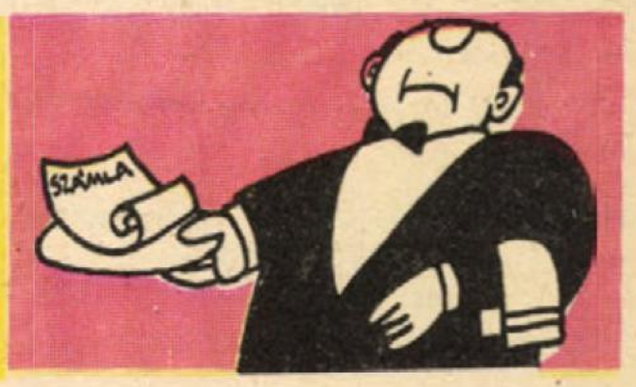

– Lapot kérek! Van még egy kéményem!

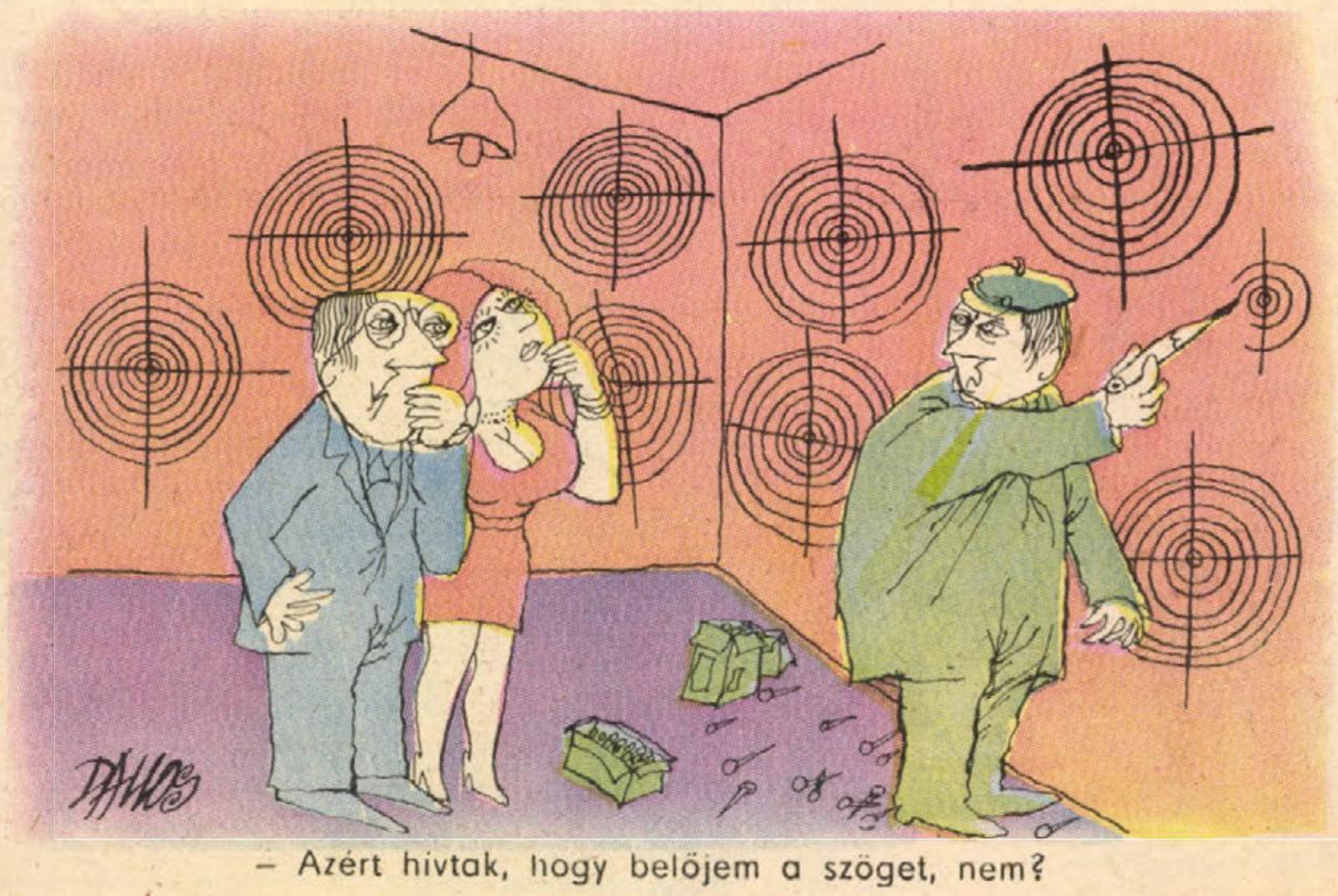
KIJÓZANÍTÓ

A Sunday Express heti viccpályázatának győztese:

Előkelő étterem előkelő vendége azt mondja a pincérnek:
— Egy kicsit mintha a fejembe szállt volna az ital. Hozzon kérem valamit, amitől kijózanodhatom.
— Máris hozom a számlát, uram.

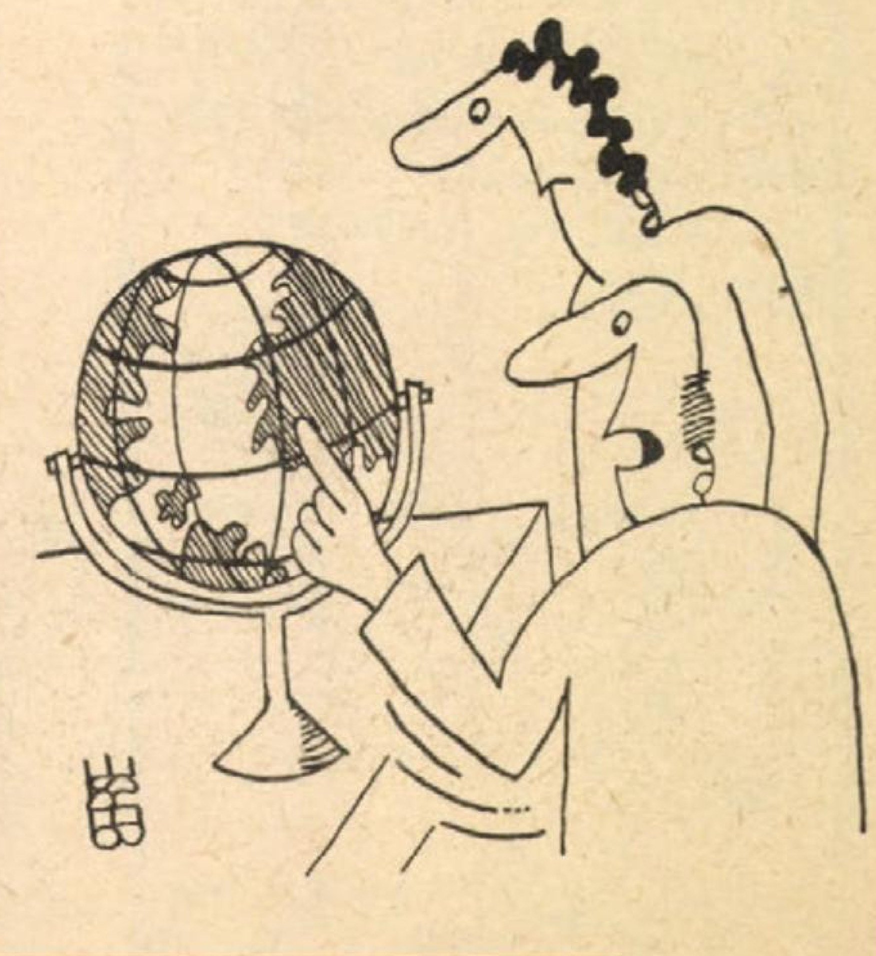

FRISSEN FESTETT FAL

– Azért hívtak, hogy belőjem a szöget, nem?

NAGYKÉPŰSÉG

– Itt van a telkem...

Ludas Matyi

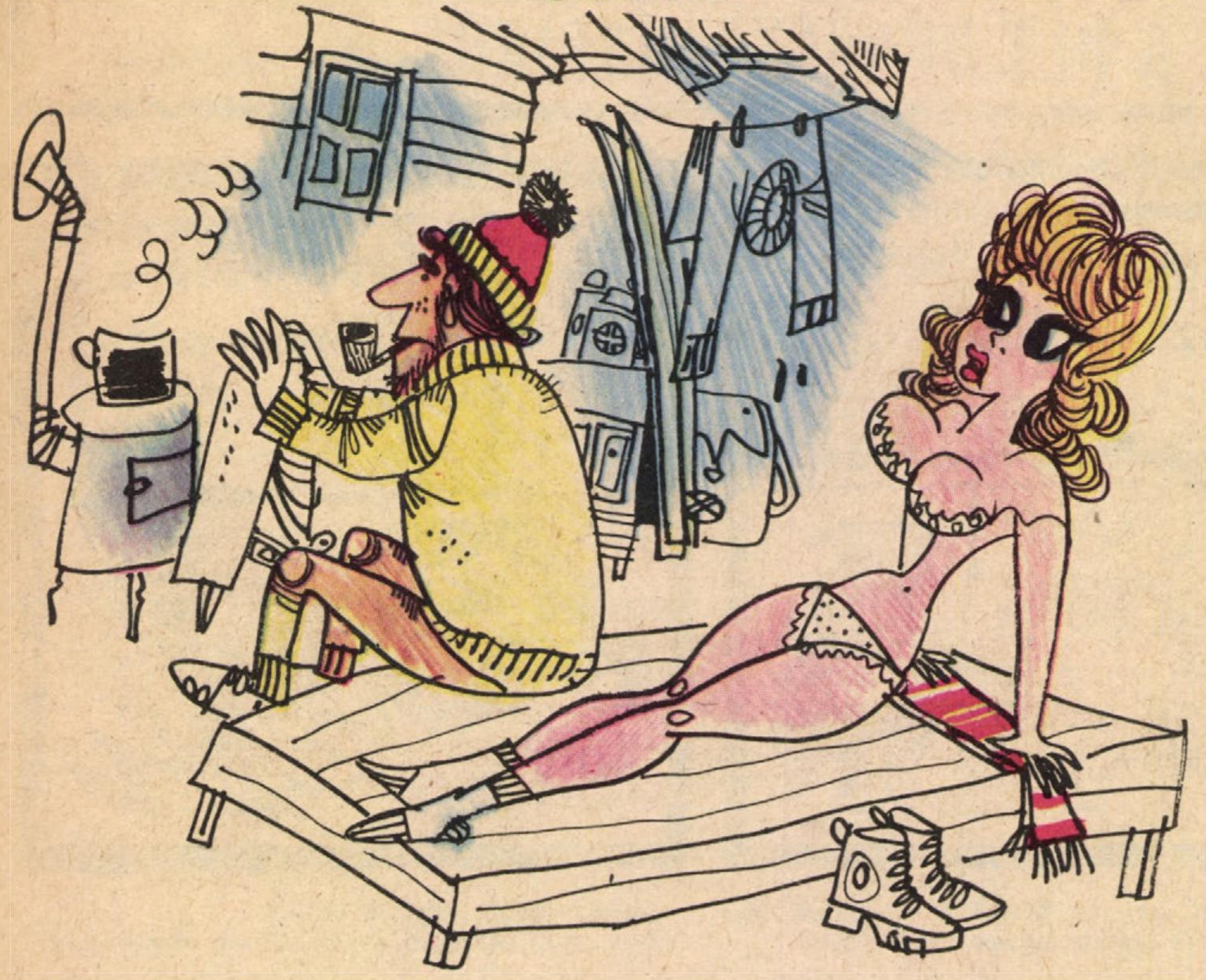
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, •142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-46 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

MENEDÉKHÁZBAN

– Nekem gyanús ez a ficko! Sízni hozott, holott nincs is hó...

HÁZASPÁR

– És te még haragudtál, hogy mindenkitől tányért kaptunk nászajándékba!

HATÁRIDŐS MUNKA

tribün

Két éve óriási szenzációt keltett, hogy a Colchester United negyedosztályú csapata kiverte az angol kupa küzdelmeiből a Leeds óriásait. Dick Grahamet, a csapat igazgatóját szentként ünnepelték. Az idén gyengén rajtolt a Colchester és Grahamnek mennie kellett. Ennyit a szakértelemről.

Pico Schütz, a nyugatnémet bajnokság legidősebb játékosa elégedett a színvonallal: „Még sosem játszottak a mainál jobb futballt — mondta. — Aminthogy mindig az a legjobb futball, amit éppen játszanak."

Rég járhatott a Népstadionban.

Billy Tohill, a Texas Christian University rögbiedzője szókimondó ember, s az edzéseken ugyancsak vérbő kifejezésekkel hajszolja tanítványait. Minthogy azonban a TCU nagyon keresztény főiskola, a vezetők hátborzongva hallgatják Tohill átkait. „Billy — fordult az edzőhöz dr. Moudy, az egyetem nagytiszteletű rektora — sose feledkezz meg a törvényről: istennek nevét hiába ne vegyed". „Már hogy venném hiába? — csodálkozott az edző. — Hiszen eddig minden mecscsünket megnyertük!"

Sidney Walker, aki ifjabb éveiben Beau Jack néven legendás hírre tett szert a profi váltósúlyban, most ismét világmárkává vált. Egy texasi cég „Beau Jack" néven könnyű, gyors és nagyon ellenálló üvegrost motorcsónakot hozott forgalomba. Az új hajót maga az 51 éves exbajnok vezette diadalmas próbaútjára. Aztán visszatért munkahelyére. Cipőt tisztogat a Miami Beach-i Fontainebleau Hotelben.

Az East Fife csapata tavaly bravúros hajrával menekült meg a kieséstől. A vezetőség honorálta a játékosok erőfeszítését, mindegyikük egy remek színes tévét kapott ajándékba. A rendőrség néhány napja körüljárta a játékosokat, valamennyi készüléket begyűjtötte. Kiderült, hogy a színes tévéket — ismeretlen tettesek — egy glasgowi üzletből lopták.

(p. p.)

nagy emberek kis történetei — **HARUN AL RASID** — **nagy emberek kis történetei**

